

WOLK DER GETUIGEN

Ds W. Bijleveld

*“Daarom dan ook, alzo wij zo groot
een wolk der getuigen rondom ons hebben liggende”*

Hebreeën 12 vers 1 a

Zo wij weten werden de Olympische feesten oudtijds om de 4 jaren in Griekenland gevierd. Dan ging de bloem der natie naar het Amfitheater, om aldaar de krachten met elkaar te meten, in het worstelperk of om op de renbaan naar de krans te dingen of om in de loopbaan om het snelst te lopen.

In het eerste vers van Hebreeën 12 roept Paulus, denkend aan die Olympische loopbaan, de gelovige toe om Hebreeën met lijdzaamheid te lopen de loopbaan die hun voorgesteld is.

Hun loopbaan is de smalle weg des levens, hun voorgesteld in Gods wetten, inzettingen en rechten. Door genade waren zij op die smalle weg gebracht en nu worden zij geroepen, om met lijdzaamheid er op te lopen, inzonderheid waar zo groot een wolk der getuigen rondom hen is.

Bij deze beeldspraak denkt de Apostel aan het Amfitheater. Beneden was de grote ruimte, waar de spelen werden gehouden, maar rondom de ruimte waren de banken opgesteld, welke schuin opliepen, waarop de duizenden zaten, om aanschouwers te zijn van de spelen, die er in de ruimte gehouden werden. Wanneer de spelers op blikten, zagen zij als 't ware een wolk van mensen, die meeleeften in hun spel en door luide uitroepen hen aanmoedigden tot de kamp. Ook de gelovigen van Paulus' dagen en uit onzen tijd hebben zulk een wolk van getuigen.

Toen Napoleon Bonaparte met zijn leger bij de piramiden stond, vuurde hij zijn soldaten aan in de strijd tegen de Turken, met de woorden: "Veertig eeuwen zien op u neer". Nu, wij mogen de Kerk wel toeroepen: "Zestig eeuwen zien op u neer, daarom loop, ja loop in de loopbaan u voorgesteld".

Wie zoal een plaats in die wolk hebben gekregen?

Het zijn degenen, die hier op aarde recht hebben gelopen en de goeden strijd hebben gestreden en gegrepen hebben naar het eeuwige leven. Zij zijn, nadat zij hun loop hebben volbracht, gekroond met de kroon der ere, die uit genade hun werd gegeven. Zo zullen wij ook na wettige strijd eens wettig werden gekroond.

Werp dan eens een blik op die wolk der getuigen, ons voorgehouden in het elfde hoofdstuk van Paulus' brief aan de Hebreeën, en laat u bemoedigen door Abel, die Gode een meerdere offerande bracht dan Kain. Hij kwam met de bloedige offers, die heen wezen naar Christus' zelfofferande, voor God.

Zo wij komen met het offer van Golgotha, zullen wij eens zijn waar Abel nu is.

Zie eens op naar Henoch, die met God wandelde, en let dan op de uitkomst zijner wandeling en vraag dan de Heere: "Trek mij en ik zal u nalopen".

Gewis, zo zal uw einde ook goed zijn.

Blik op naar Noach, de prediker der gerechtigheid en zoek als hij een erfgenaam der rechtvaardigheid des geloofs te worden, zo zal uw einde ook vrede zijn.

Laat bovenal Abraham, de vader der gelovigen, u bemoedigen. Hij is uit Ur der Chaldeën gegaan naar het land dat God hem wees en God heeft die Pelgrim gezegend aan 't einde der baan met een ruime ingang in het hemels Koninkrijk.

Heeft ook Sara geen kracht ontvangen door het geloof, om boven de tijd des ouderdons zaad te geven? Want het geloof verbindt met God Almachtig. Als het geloof aanwezig is als bij de Patriarchen, die beleden hebben hier gasten en vreemdelingen te zijn, dan is de thuiskomst in het Kanaän der eeuwige rust verzekerd. Izak zegende door het geloof zoals zijn vlees nooit gezegend zou hebben. Jakob en Jozef hebben in het geloof geleefd en zijn zegenend gestorven. En Mozes deed door datzelfde geloof de onberouwelijke keuze, en zo gij als hij, de Heere liever hebt dan al de schatten van Egypte, dan zal uw loon groot zijn in de hemelen.

O dierbaar geloof, waardoor Israël door de Rode Zee toog en later Jericho mocht innemen, en dat Rachab de hoer de verspieders deed verbergen. Door dat geloof kunnen koninkrijken overwonnen worden, muilen der leeuwen toegestopt, de kracht des vuurs uitgeblust, de scherpte des zwaards ontvloden.

Door het geloof vermag de gelovige alle dingen in Christus, die hem krachten geeft.

Zalig voorrecht, zo wij dat geloof ontvangen hebben als een genade-geschenk, om daardoor te wandelen op wegen, die wij niet kennen en op paden die wij niet weten, maar welker betreên vreugde verschaft in dit leven en aan welks einde toegang is tot het herwonnen Eden.

Dat geloof is echter niet aller. Onderzoeken wij onszelf nauw of wij het reeds bezitten.

In het volgende vers van dit hoofdstuk wordt Christus genoemd de Overste Leidsman en Voleinder des geloofs. Letterlijk staat er in de grondtaal de auteur, de Bewerker en Voleinder des geloofs. Dat wijst ons op de Zaligmaker, bij Wie ook voor ons dit zaligmakend geloof, dat een vaste grond is der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet, te verkrijgen is. Laat bij gemis uw bede zijn: "Heere, schenk mij dit heilomvattend geloof".

En zo dit geloof bij u nog klein en zwak is, wel, let op de wolk der getuigen, die zulk een groot geloof geopenbaard heeft en bidt: "Heere vermeerder mij het geloof".

En moogt gij geloven, dat gij geloof moogt bezitten, wel, wat heerlijke troost is er in gelegen, dat Jezus ook nog de Voleinder des geloofs is, want Hij is de Alfa en de Omega, het begin en het einde, de Eerste en de Laatste, en daarom zult gij eens tot Hem, bij die wolk der getuigen worden opgenomen, daar, waar 't geloof verwisseld wordt door zalig aanschouwen.

KAÏN EN ABEL BIJ HET ALTAAR

“Door het geloof heeft Abel een meerdere offerande Gode geofferd dan Kaïn, door hetwelk hij getuigenis bekomen heeft, dat hij rechtvaardig was, alzo God over zijn gaven getuigenis gaf; en door dat geloof spreekt hij nog, nadat hij gestorven is”.

Hebreeën 11 :4

Bekend is de opmerking: "als twee hetzelfde doen, doen zij nog niet hetzelfde".

Hoe duidelijk komt dit uit in de gelijkenis van den Farizeeër en de Tollenaar. Beide zijn schepselen Gods; beide gaan zij naar dezelfde plaats; beide hebben ze hetzelfde doel, ze wensen te bidden. En toch wat een verschil. Verschil is er in plaats, in houding en in gebed. Waar de Farizeeër het voorhof door schrijdt, blijft de Tollenaar van verre staan. Waar de eerste de handen opheft, slaat de tweede zich op de borst. Terwijl de Farizeeër in hoogheid en eigengerechtigheid dankt, daar smeekt de Tollenaar om genade. Als twee hetzelfde doen, doen ze nog niet hetzelfde.

Hoe blijkt dit ook in de geschiedenis waaraan boven afgedrukte tekst herinnert. Toont deze tekst ons niet tweeërlei mensen, die tweeërlei offers den Heere aanbieden, waardoor een tweeërlei uitkomst wordt aanschouwd?

Het eerste mensenpaar was door de Heere om der zonden wil uit 't Paradijs verjaagd en zwierf over de aardbodem voort. Wat blijdschap smaakten ze evenwel toen hun de eerstgeborene werd geschonken, dien ze Kaïn noemden. Had God hun niet een man beloofd, die het slangenzaad de kop zou vermorzelen en zou dit pand misschien het beloofde zaad zijn? Ach neen! Niet dat de Heere zich vergiste, want dat doet God nooit, maar Eva in haar blijdschap had het mis. Kaïn toch groeide op en werd een landbouwer. En deze arbeider in de aarde bleek spoedig te zijn uit de aarde aards en een ziel aan 't stof gekluisterd, beseft Gods daden niet, geen dwaas weet wat hij ziet, zijn oordeel is verduisterd. De zinnelijkheid van Kaïn kwam uit in zijn offer, dat hij op zijn dankdag de Heere bracht. Van de vruchten des velds bracht hij zonder enige bijzondere keus de Heere een offer,'maar de Heere nam zijn offer niet aan. Hoe de Heere dat openbaarde weten we niet. Sommigen menen, dat de rook van zijn offer neersloeg in plaats van dat zij optrok, terwijl anderen denken dat zijn offer in onderscheiding van Abels offer door geen vuur van de Hemel verteerd werd. Hoe het zij, God nam zijn offer niet aan. En had Kaïn zich nu hier maar over verootmoedigd, maar neen hierover verstoord, zoekt hij zijn broeder te doden.

't Geslacht der Kaïns is helaas met Kaïn niet uitgestorven. Uit zijn linie worden ze genaamd de kinderen der mensen, over welken de Heere het oordeel van de zondvloed bracht. Doch na de zondvloed bleek het, dat er nog overig waren van dat geslacht. En wie slechts even kennis neemt van wat er gesproken en gedaan wordt ins onze eeuw, ziet dat helaas er vele Kaïns zijn. Ze leven voor het tijdelijke, aardse egoïsme. En nog willen ze offeren, maar alleen om eigen voordeel of ter consciëntie stilling of uit vrees, maar niet uit liefde tot God. Zulke offers neemt de Heere niet aan en zulke offeraars verwerpt Hij. Laat ons dat vooral bedenken in ons bidden, in ons kerkgaan, in onze Godsdienst en in onze stoffelijke gaven, die wij de Heere offeren, opdat wij straks niet voor eeuwig van God worden verstoten. Dat we meer om het geloof, als aan Abel geschonken bidden, opdat God aan onze offeranden lust hebbe.

Onze tekst bepaalt ons ook bij de andere offeraar, over wiens gave God getuigenis gaf. Abel is de naam, hem gegeven bij zijn geboorte. IJdelheid is zijn betekenis.

Of Eva teleurgesteld was in dit tengere kind of dat ze teleurgesteld was in haar eerstgeborene, ik weet 't niet, maar wel weet ik dat dit kind straks zichzelf als een ijdele in zichzelf leert kennen, en daarom behoefte heeft aan een Borg en Zaligmaker. Als hij man wordt is zijn werk de schapen te hoeden. Zelf mag hij zijn een schaap van de te komen goede Herder. Wat zal zulks een blijdschap geweest zijn voor zijn ouders. De lessen hem voorgehouden, zijn gezegend; de belofte van het vrouwenzaad is door hem omhelsd. Hoe komt dat uit op zijn dankdag. Ook hij wil offeren de Heere.

Maar hoe gans anders dan Kaïn is zijn optreden. Het beste is voor de Heere bij hem niet te best. Doch bovenal wat hij offert is van betekenis. Geen vrucht des velds maar een bloedig offer brengt hij de Heere. Van zijn schapen worden er gedood en op 't altaar verteerd. Zo brengt hij een meerdere offerande dan zijn broeder, want zijn offer spreekt van geloof. Hij gelooft in zijn zonde en haar rechtmatige straf, n.l. de dood. Hij gelooft in 't beloofde zaad, dat hem verlossen zou, van welk zaad dit offer getuigenis aflegt. Hij gelooft, dat het leven uit de dood zal opbloeien. Zelf de dood verdiend, wordt voor hem een dier ter dood gebracht, in welk dier gesymboliseerd wordt het Lam Gods, dat de zonden der wereld weg draagt. En God ruikt de liefelijke reuk van dit geloofsoffer en neemt het aan, ja meer, neemt ook de offeraar aan. En het offer èn Abel aangenomen.

In het offer was Abel rechtvaardig voor God en mitsdien een erfgenaam des hemels. Hiervan gaf God getuigenis aan Abel. En die getuigenis bekroonde God bij Abels dood in de heerlijkmaking. Na zijn dood nog heeft God door Abel ons wat te zeggen.

Wat die getuigenis inhoudt? Wel, dat het op het geloof aankomt. En wel op het ware geloof. Kaïn had ook wel geloof, doch slechts door de opvoeding verkregen en daarom een historisch geloof. Doch Abel had een waar zaligmakend geloof.

En wat hebt gij, mijn lezer? Ook worden we nog bemoedigd door het getuigenis Abels. Want waar wij onszelf als doodschuldigen leren kennen, daar roept Abel uit: "Dat was ik ook; maar ik zocht en vond mijn gerechtigheid in God, in Zijn belofte, in Zijn gave, in Zijn offer, in 't ware vrouwenzaad". Dat ook wij het daar, en daar alleen zoeken, dan zullen wij ook behouden worden.

En, eindelijk Abel had een geschonken geloof, waardoor hij Gode aangenaam was. Nu, waar dat geloof dan gemist wordt, daar is 't in den weg van bedelen nog te verkrijgen.

Vraag ernstig en aanhoudend om 't geloofsgebed: om geloofsgehoorzaamheid, om door het geloof uw hand te mogen leggen op het enige offer voor de zonden gebracht, dan zult gij op Gods tijd ervaren, dat God het offer heeft aangenomen en daarom ook u aanneemt, aanneemt zoals gij zijt, tot eer Zijns Naams en dat voor eeuwig.

HENOCH

“Door het geloof is Henoeh weggenomen geweest, opdat hij den dood niet zou zien; en hij werd niet gevonden, daarom dat hem God weggenomen had; want vóór zijn wegneming heeft hij getuigenis gehad dat hij Gode behaagde”.

Hebreeën 11 :5

Abel de geloofsheld was gevallen onder de dodende slag van Kaïn. Maar de Heere zorgde voor Zijn kerk, door o.a. een Henoeh te roepen in de loopbaan des geloofs.

Veel lezen wij niet van deze geloofsheld in de Heilige Schrift, maar zijn korte levensbericht wekt ons genoegzaam op om ook dat heil omvattend geloof te begeren.

Hij is vijf-en-zestig jaar oud, wanneer er een omkeer in zijn leven plaats grijpt. Na Methusalem's geboorte toch, trok God hem uit de wereld en gaf hem een plaats aan Zijn zijde. Dat was het grote keerpunt in zijn leven. Van toen af wandelde hij met God. Niet als een Abraham voor de Heere of als de discipelen achter hun Meester, maar met de Heere. Gelijk een kind naast zijn moeder, en een reiziger naast de gids en een vriend vertrouwelijk naast zijn vriend, zo wandelt Henoeh in liefde, behoeftig en vriendschappelijk met zijn God.

"Gods verborgen omgang vinden, Zielen daar Zijn vrees in, woont, 't Heilgeheim wordt aan Zijn vrienden, Naar Zijn vreeverbond getoond".

Ja, heilgeheimen worden hem getoond. Of heeft Judas ons niet bewaard Henoeh's profetie, dat de Heere zal komen, met Zijn vele duizenden Engelen, om gericht te houden? En had hij geen getuigenis in zijn hart dat hij Gode behaagde? Waarom? Omdat hij geloofde? O, neen, maar om de inhoud van zijn geloof. Hij toch geloofde in het beloofde zaad, en om dat komende zaad, om Christus wil, kan God hem Zijn soeverein welbehagen doen genieten.

Wat een nabij leven smaakte die Henoeh, nietwaar?

Als er van de andere mensen, gesproken wordt, dat ze hun eersteling gewonnen, dan volgt daarop, dat ze nadien nog zo en zolang leefden; maar van Henoeh staat er opgetekend dat hij nadien met God wandelde.

Zijn leven is dus na zijn vijf-en-zestigste levensjaar een wandelen met God geweest. Als hij at of dronk, als hij werkte of rust nam, als hij waakte of sliep, altijd was 't hem goed nabij God te zijn en stelde hij zijn betrouwen op de Heere Heere om zijn wonderen te ervaren. Niet dat hij als een kluizenaar zich uit het leven terug trok, want hij heeft het volle leven meegedeeld, wat blijkt uit de mededeling, dat hij zonen en dochteren gewon. Maar alles wat hij deed of naliet, geschiedde door het geloof ter ere Gods.

Zulk een geloofsleven wordt op Gods tijd ook bekroond.

Na drie honderd jaren neemt God hem weg en waar men ook zocht, hij noch zijn lijkgesteente wordt gevonden, want evenals later een Elia, is hij door Engelen heengeleid naar de hemelse heerlijkheid. Geen dood behoefde hij te smaken. Zijn leven vloeide zachtken over in het zalig hemelleven.

Welk een exempel is deze Henoeh voor ons. Hoe luide predikt zijn bekering ons dat wij ook omgezet moeten worden, zullen wij vrede verkrijgen.

Hoe ernstig getuigt zijn profetie ons, dat de toekomst des Heeren genaakt.

Hoe duidelijk wordt het ons uit zijn leven, dat wij zonder geloof Gode niet kunnen behagen, maar door het geloof de Zaligheid hier reeds wordt genoten!

Maar hoe worden we ook, door zijn wandel met God, beschaamd, daar wij hier dikwijls moeten zingen, dat we als een schaap in 't rond hebben gedwaald.

Gezien zijn leven worden we opgewekt om vooral te jagen naar het ideaal.

En eindelijk als wij in beginsel een levend geloof mogen beleven, dan verkondigt Henoeh's verscheiden ons, dat God het einde Zijner knechten kroont, waarom we de geloofsjubel horen:

de Heere is zo getrouw als sterk, Hij zal Zijn werk, voor mij voleinden.

NOACH DE PREDIKER DER GERECHTIGHEID

“Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin; door welke ark hij de wereld heeft veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid die naar het geloof is”.

Hebreeën 11 :7

Leringen wekken, voorbeelden trekken. Zo is het niet alleen in de opvoeding van kinderen, maar dit geldt ook in de kerk des Heeren.

De Heere bedient Zich ook van voorbeelden om ons daardoor te trekken. Bijzonder komt zulks uit in Hebreëën 11. Nadat ons gewezen is op Abel, die het offer van Christus zocht, worden we bepaald bij Henoch, die in het geloof leefde en stierf, terwijl nu in de derde plaats onze aandacht wordt gevraagd voor Noach. In welk een vreselijke tijd leefde hij. De openbaring van de kinderen der mensen was gruwelijk. De vermenging van de kinderen Gods met hen werkte onheilspellend. In alles kwam openbaar dat het gedichtsel van 's mensen hart boos was van zijn jeugd af aan. De vreze des Heeren werd bijna niet gevonden. Noach is gelijk aan een ster in de nacht, aan goud temidden; van gruis, aan een bloem in de woestijn. Hij wordt van de Heere vermaand van de oordelen Gods, die komen zouden, maar nog niet te zien waren en is bevreesd geworden, waarom hij op Gods bevel een Ark bouwde.

Hij geloofde in de komst Gods te gerichte! Doet ook gij dat lezer? Of laat de Heere het u niet aanzeggen door ouders en leraars en onderwijzers en niet het minst in het rommelen van de onweders Gods, dat Hij komt, komt om d'aard te richten, ja de wereld in gerechtigheid? En waar blijkt het nu uit, dat wij dat geloven? Noach volbracht het gebod Gods en wandelde in kinderlijke vreze voor 's Heeren aangezicht. Zijn geloofswerk bestond hierin, dat hij een grote Ark bouwde, welke 164 M. lang, 27 M. breed en 16 M. hoog was. Dat bouwen was een geloofswerk, want immers èn de oordelen waren er nog niet, èn de vijanden zullen hem er zeker om hebben bespot èn de arbeid was zo uitgebreid. Evenwel hij heeft volgehouden en de ark is ondanks alle tegenwerking klaar gekomen.

En door zijn geloof heeft hij de wereld veroordeeld. Zij geloofde immers niet, dat de zonde, zonde was; dat God rechtvaardig is en dat de oordelen rechtvaardig zouden komen. Daarom veroordeelde Noach door zijn geloofsopenbaring het ongeloof zijner tijdgenoten. Op dat geloof komt het aan. Ook wij moeten door het geloof eigenen onze zonden, en aanvaarden de straf onzer ongerechtigheid, maar ook de toevlucht nemen tot het van God gegeven redmiddel. Noach ontving van God een Ark en toen de oordelen Gods in de zondvloed kwamen, mocht hij verberging vinden in de Ark, terwijl alle ongelovigen, omkwamen in de woeste wateren van de zondvloed. Nu heeft de Heere tegen de oordelen des grote dags gegeven Zijn Zoon, opdat wij in Hem als in de ark der eeuwige behoudenis zouden vluchten en bewaard worden. Nog is er plaats bij die Christus, ons van de Vader gegeven. Nog staat de deur der Ark open, opdat wij daardoor zouden ingaan en behoudenis vinden. Vraag veel om zulk een geloof als Noach, want alleen, door dat geloof worden we erfgenamen der rechtvaardigheid, gelijk hij.

Een erfgenaam! Welk een schoon woord. Hoe wordt door dat woord de Farizeeër veroordeeld, die gerechtvaardigd wil worden door Mozes. Hoe getuigt dat woord tegen Rome, die de verdienstelijkheid der goede werken leert. Hoe vernietigend is dit woord ook voor de Remonstranten, die verdienstelijkheid in het geloof stellen. Hier wordt gezegd, dat wij kunnen erven de rechtvaardigheid. Nu voor een erfenis is door de erfgenaam niet gewerkt, doch ze wordt alleen uit gunst gegeven. Zo ook ontvangen wij uit louter genade, zonder enige verdienste onzerzijds de rechtvaardigheid, d.i. de vergeving onzer zonden en een recht op het eeuwige leven.

Doch dit alles genieten wij door een geschonken geloof.

Het geloof is het instrument, waardoor wij die weldaad aannemen.

Nu omhelsde Noach Christus, die in belofte er reeds was en in Hem was hij gerechtvaardigd, welke rechtvaardiging hij beleefde in het aanvaarden van de aanzegging der Godsdreigingen en in het prediken aan zijn tijdgenoten door het bouwen der Ark, waardoor hij behouden werd van de grote vloed. Zo zien wij dus in zijn leven èn rechtvaardiging èn heiligmaking heerlijk schitteren.

En die beiden werden beleefd door het geloof. Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen;. Daarom, o, lezer, met het oog op de noden des levens, en de oordelen der toekomst, met het oog, op de welbehaaglijkheid van de Heere en de armoede van het geloof, smeeek, ja smeeek, om het geloof en deszelfs oefening, tot ere des Heeren, tot waarschuwing der wereld, maar ook tot heil voor u zelf.

ABRAHAM DE PELGRIM GODS

“Door het geloof is Abraham, geroepen zijnde, gehoorzaam geweest om uit te gaan naar de plaats die hij tot een erfdeel ontvangen zou; en hij is uitgegaan, niet wetende waar hij komen zou. Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die mede-erfgenamen waren van dezelve belofte. Want hij verwachtte de stad die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is”.

Hebreeën 11 : 8-10

De aartsvader Abraham is een buitengewoon groot man. Perzen en Hindoes noemen zijn naam. Mohammedanen, Joden en Christenen noemen hem hun vader. Zijn persoon heeft inzonderheid ook veel te zeggen tot de Hebreeën. Zij toch waren naar het vlees uit hem geboren, maar ook waren zij eensgeestes met hem. En waar zij nu als vreemdelingen in de verstrooiing waren, terwijl zij de beroving hunner goederen hadden moeten aanzien, troost de Apostel hen, met te wijzen op deze pelgrim Gods.

Hij leefde ongeveer 2000 jaren na de schepping in Ur der Chaldeeën. Aldaar heerste toentertijd een schrikkelijke afgodendienst, gepaard gaande met grote zondendiensten. Opdat nu de ware godsdienst niet geheel zou verstikken op de aardbodem, riep de Heere Abraham onwederstandelijk uit zijn land en maagschap, opdat hij zou gaan naar een land dat God hem wijzen zou. En door het geloof is hij gegaan, willig in het gebod en blind in de toekomst. Al moest hij ook de stem des bloeds het zwijgen opleggen, al moest hij ook zijn vaderland voor immer vaarwel zeggen, al moest hij er ook bespotting om verduren, hij ging, steunende op de rijke beloften Gods, dat hij gezegend en ten zegen zou zijn, zelfs voor alle nageslachten. Alleen door het geloof kon zulks geschieden, zowel in Abraham's tijd als ook in onze dagen.

Wel behoeven wij niet naar andere landen te reizen, om God te dienen, maar toch moeten we breken met de wereld en haar aanloksele, en ons scharen onder de banier van de Heere Jezus. Dat kost ons ons eigen ik; daarvoor moeten wij de medelijdende glimlach van den wereldmens verdragen. Nu kan die volle breuk nooit anders geslagen worden, dan door de Heere zelf die door zijn Woord en Geest de ziel overtuigt van de leegte en het zondige der wereld, en van de lieflijkheid van 's Heeren dienst. Doch, als die overtuiging dan ook zaligmakend gewerkt wordt in het hart, dan komt de overbuiging ook zeker om met de aartsvaders hier als vreemdelingen op aarde te verkeren. Van Abraham en zijn zoon en kleinzoon lezen wij immers, dat zij in het beloofde land Kanaän als vreemdelingen hebben gewoond. De ware geroepenen des Heeren worden geestelijke familieleden van de zanger, die zingt:

Ik ben, o HEER, een vreemd'ling hier beneên;

Laat Uw geboôn op reis mij niet ontbreken.

Hun thuis is elders. Wel hebben zij tijden, dat zij de pinnen hunner tent te vast inslaan in de wereld, maar ook krijgen zij ogenblikken te doorleven, dat zij heimwee krijgen naar het vaderland. In Gods woord hebben zij een onbedrieglijke reisgids. Gods geboden zijn hun gezangen ten tijde hunner vreemdelingschappen. En in Gods beloften hebben zij reisgeld, waarmee zij hun reis somtijds goedsmoeds vervolgen. Hun taal is onderscheiden van de taal der wereldlingen. Het werelds genot willen zij gaarne inruilen voor de genietingen der genade. Hun leefwijze verschilt geheel van degenen die hier thuis zijn, want immers, ze zijn maar doortrekkende uit de vreemde naar de stad die fundamenten heeft, welker kunstenaar en bouwmeester God is. Nu kunnen we met recht niets verwachten als het ons niet beloofd is. Doch Jeruzalem, de stad der bijeenkomsten, door God gegrond in Zijn welbehagen en in Zijn trouw en in Zijn onwankelbaar verbond, en in het levensbloed van de Heere Jezus, heeft God beloofd aan de patriarchen en allen, die even dierbaar geloof hebben ontvangen. Daarop mogen ze hopen. En hoop doet hen in het vreemdelingsland leven. Hier is de strijd, maar straks komt de eeuwige vrede. Hier is het gevaar, maar straks zijn ze eeuwig veilig. Hier is de vermoeiende tocht, doch straks ontvangen ze de eeuwige rust. Hier is de bewogenheid, daar is de stad. Wie haar beschouwt, zal haar voor 's bouwheers kunstwerk groeten.

Daar zullen ze eeuwig bij de Koning verkeren, en met al zijn onderdanen genieten van het rijke storeloze hemelleven. Zal dat ons deel eens zijn, dan moeten we hier ons als vreemdelingen leren kennen en gevoelen en uitleven. En ook dat kan alleen door het geloof. O zaligmakend geloof, door U alleen kunnen we de roeping opvolgen en het zondige Ur verlaten; door U kunnen we ook alleen als vreemdelingen verkeren als in een vreemd land.

Terwijl wij, zo wij die zaken beleven, straks als kroon des geloofs zullen ontvangen de blijde jubel:

Jeruzalem, dat ik bemin,

Wij treden uwe poorten in;

Daar staan, o Godsstad, onze voeten.

HET GELOOF VAN SARA

“Door het geloof heeft ook Sara zelve kracht ontvangen om zaad te geven, en boven den tijd haars ouderdoms heeft zij gebaard; overmits zij Hem getrouw heeft geacht Die het beloofd had”.

Hebreeën 11 :11

In de beeldengalerij der gelovigen, worden ook vrouwen getekend in haar geloof. Een Debora en Rachab worden er genoemd, en zeer bijzonder worden we op Sara gewezen als op een heldin des geloofs. Ook Petrus stelt haar in het bijzonder der vrouwen ten voorbeeld. En Jesaja wekt zoekers des Heeren op om te aanschouwen de rotssteen waaruit zij gehouwen zijn en de holligheid des bronputs waaruit zij gegraven zijn. Ja, aanschouwt Abraham, zo roept hij uit, ulieder vader en Sara, die ulieden, gebaard heeft. Welk een zegen was aan Abraham geschonken in zijn vrouw, in Sara. Eenzelfde geloof zijn beiden deelachtig. Samen zijn zij uitgetrokken uit Ur der Chaldeeën, en samen hebben zij gezworven door het beloofde land en samen hebben zij gehoopt op de vervulling van Gods belofte. Welk een voorrecht als in een huwelijk de Heere gevreesd wordt. Hoe dikwijls is het anders in het leven, en hoe arm is dan eigenlijk het leven. Vooral in donkere beproevingsdagen komt zulks uit, als een der gehuwden geen toevlucht heeft. Is het bij u thuis nog niet als in Abraham's tent, o vraag dan de Heere vuriglijk, om die hogere eenheid te mogen ontvangen. God, de schenker des geloofs, die het geloof aan een Sara gaf, kan en wil het ook nu nog geven om niet.

Sara's geloof is evenwel niet altijd even vast geweest. Als wij b.v. lezen de hoofdstukken 16 en 18 van Genesis, dan blijkt ons, dat zij gewankeld heeft door ongeloof. Wat toch was het geval? De vrouw was het eerst in overtreding geweest, maar zij zou het ook zijn, uit wie het heil der wereld zou voortkomen. En nu had de Heere beloofd, dat Sara een Moeder van Christus zou zijn. Uit haar toch zou een kind geboren worden, in wie al de geslachten des aardbodems gezegend zouden worden. Doch haar hopen scheen wel verijdeld te zullen worden. Zij wachtte reeds jaren op de vervulling van Gods belofte, maar ach 't was te vergeefs. En daarom meent zij, dat Abraham's naam en geslacht gebouwd moet worden uit haar dienstmaagd Hagar, welke zij dan ook geeft aan Abraham tot een vrouw. Dit was echter tegen Gods weg. Veel genoeg hebben zij dan ook niet van deze handelwijze beleefd. Het past ons evenwel niet, op Sara neer te zien, want een ieder, die waar geloof beoefent, kent ook de tijden van geloofsworsteling, waarbij het ongeloof wel eens boven en 't geloof onder ligt. Ja, als bij een Sara zal onze ervaring zijn, dat zulk ongeloof meer dan eenmaal weer bovenkomt. In het 18e Hoofdstuk toch lezen wij, dat de Heere met twee Zijner boden tot Abraham komt en belooft dat Sara omtrent die tijd des jaars een zoon zal hebben. En als Sara dat hoort, zijnde in de tent, dan lacht zij, de lach des ongeloofs. O, het is geen lach als die van Ismaël, een lach van spot en nijd, maar een lach, omdat zij het niet kan geloven.

Als ze haar leeftijd in acht neemt, dan is het immers onmogelijk, dat ze nog een kind kan baren. Zo gaat het nog vaak Gods volk, ze kunnen het niet geloven, dat God beloofd heeft, hoewel de begeerte ertoe wel in het harte is.

Nu God zal het geloof sterken. Nadat Hij Sara's leugen ontdekt en ongeloof bestraft heeft, mag zij geloven, dat het geschieden zal, gelijk hierboven afgedrukt staat, dat zij Hem trouw geacht heeft, die het beloofd had. De waarheid en de trouw van God waren haar sterkte.

Zij had leugen gesproken, maar God is waarachtig. Zij was ontrouw geweest, maar God is getrouw. En verbonden nu aan haar God, gelooft ze dat wat bij de mensen onmogelijk is, mogelijk bij God is. Dat is de ervaring van alle Godzoekers. Als hun geloof worstelende onderligt, worden ze door God weer opgericht. Het versterkte geloof grijpt Gods beloften en trouw aan en er wordt ervaren, zou er iets voor de Heere te wonderlijk zijn? Uit haar werd dan geboren. Dat was een wonder en tevens een profetie. Izak betekent lachverwekker. Bij zijn geboorte is weder in Abrahams tent gelachen, maar nu de lach der dankbaarheid, want Izak zou zijn de drager van de heilsbelofte. Uit zijn linie zou straks Christus eveneens wondervol geboren worden. Ziet, een maagd zal zwanger worden en een zoon baren. Ontvangen door de Heiligen Geest zal Hij een heilige zijn, die voor de onheiligen als Borg ter wereld komt, om voor alle degenen, die in Hem geloven zullen, de schuld te betalen, de ongerechtigheid te verzoenen en hen een wondere geboorte schenken uit de Heiligen Geest, zodat ze naar God geboren zullen zijn. Hij zal de ware Lachverwekker zijn, die alle tranen, geschreid vanwege het Godsgemis en vanwege de zonde droogt door Zijn vertroosting, en een lachen wekt, dat hier in beginsel gezien wordt en, eens onbepaald door 't licht, dat van Zijn aanzicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen zal.

Die beloofde Lachverwekker is onze Heere Jezus Christus, die gekomen is in de volheid des tijds en nu nog uit Zijn hemelse troonzaal ons toevoegt: "Vreest niet, gelooft alleenlijk".

HET GELOOF VAN DEZE ALLEN

“Deze allen zijn in het geloof gestorven, de beloften niet verkregen hebbende, maar hebben dezelve van verre gezien en gelooft en omhelsd, en hebben beleden dat zij gasten en vreemdelingen op de aarde waren. Want die zulke dingen zeggen, betonen duidelijk dat zij een vaderland zoeken. En indien zij aan dat vaderland gedacht hadden van hetwelk zij uitgegaan waren, zij zouden tijd gehad hebben om weder te keren; Maar nu zijn zij begerig naar een beter, dat is naar het hemelse. Daarom schaamt Zich God hunner niet, om hun God genaamd te worden; want Hij had hun een stad bereid”.

Hebreeën 11 : 13-16

Het geloof van deze allen openbaart zich allereerst in een geloofsbelijdenis.

Zij, n.l. Abraham, Sara, Izak en Jakob, hebben beleden, dat zij gasten en vreemdelingen waren.

Dat hebben zij aan God beleden en daarom Zijn leiding begeerd. Dat hebben ze beleden aan de volkeren, zoals wij b.v. lezen dat Jakob het getuigde voor Farao.

En ook hebben ze het elkander beleden. Ze waren hier op de doorreis naar huis.

Hier was hun huis niet. Slechts als gasten waren ze hier een kort poosje. Weinig en kwaad waren de dagen huns levens. Ware dit ook onze levensbelijdenis maar. Helaas, hoe leven de meesten hier op aarde alsof ze er altijd zullen blijven. En toch is dit leven slechts een voorportaal van de eeuwigheid, een voorbereidingstijd voor het aanstaande oordeel. O, te zeggen dat we gasten en vreemdelingen zijn, is gemakkelijk genoeg, maar het te belijden is wat anders. Zalig zij die het heimwee hebben, want ze zullen thuiskomen.

Voorts spreekt ons dit woord van geloofsvolharding; en daar komt het op aan. Wie volharden zal tot het einde, die zal zalig warden. Van Demas lezen we, dat hij de tegenwoordige wereld wederom lief gekregen heeft en daarom naar Thessalonica gereisd. En wie denkt niet aan mensen, die eens beleden hebben, dat ze vreemdelingen geworden waren, en die nu weer volop de wereld dienen? De patriarchen hadden de tijd om weer terug te keren naar Ur der Chaldeeën, naar de afgodendienst, maar ze hebben het niet gedaan, want ze waren begerig naar een beter Vaderland. Zij verwachtten een stad, die fundamente had, hun vaderstad.

Vreest gij somtijds niet, dat ge ook weer zult afvallen en terugvallen in de zondendienst? Mij dunkt, dat is gelukkig; want zulks geeft kleine gedachten van onszelf en drijft uit naar de Heere; die zo getrouw is als sterk, en Zijn werk volkomen zal voleinden.

In de kracht Gods kunnen we bewaard blijven voor afval, door het geloof tot de zaligheid van het eeuwig vaderland. Wat maakt nu een land tot ons vaderland? Immers onze geboorte in een land.

Nu, zal de hemel ons vaderland zijn, dan moeten wij uit de hemel geboren zijn, m.a.w. wedergeboren zijn. Alleen wat van de hemel komt, zal ook naar de hemel wederkeren.

Van nature zijn wij dood, geestelijk dood, en daarom ook zo thuis hier op aarde. Maar als God die wondere geboorte werkt in ons binnenste door Zijn Woord en Geest, dan zien wij de holheid en leegte van alles wat van den mens is, en de levensvolheid in den Heere, van Wie we getuigen:

Mijn hart roept uit tot God, Die leeft,

En aan mijn ziel het leven geeft.

Welk een geloofsgenieting is ook het deel geweest van deze pelgrims naar Sion. God schaamde zich niet voor hen. En toch, was Abraham niet een afgodendienaar voorheen? Was Izak niet de navolger van Abraham in het zondigen? Was Jakob niet een man die beschaamd maakte? Nochtans, God schaamt zich hunner niet, maar verbindt Zijn naam niet de hunne en wordt geheten: "De God van Abraham, Izak en Jakob". O, God verbond zich met hen en zij waren door het geloof in de beloften Gods aan God verbonden. In dat geloof hebben ze geleefd en zijn ze gestorven, van verre Christus ziende, gelovende en omhelzende. Dat was hun geloofsgenot. Hun ogen waren geopend. Daarom zag Abraham met verheuging Christus' dag en zegende Izak zijn zoon en stierf Jakob, verwachtende de zaligheid in de Zaligmaker.

Zo is dan hun de geloofsvervulling geschonken, toen zij na een geloofsleven in het geloof gestorven zijn, want God had hun een stad bereid. Dat was de vaderstad!

Aan zulk een zalig sterven moet echter een geloofsleven voorafgaan.

Bileam begeerde ook wel zoals de Patriarchen te sterven, maar hij wenste niet met hen te leven, en daarom is zijn einde niet geweest gelijk het hunne.

In de strijd tegen Israël en Israëls God is hij gesneuveld. Daarom, bidt om levensgenade, en stervensgenade zal u niet onthouden worden.

Want wat Jehova begint, dat voleindigt Hij tot ere Zijns Naams.

Die geloofsvervulling zal zijn in de stad, die fundamenten heeft, en:

Daar zal Zijn volk weer wonen naar Zijn raad,

God eeuwig hun Zijn volle gunst betonen;

Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad,

Zij, die Zijn naam beminnen, erflijk wonen.

ABRAHAM'S GELOFSOFFERANDE

“Door het geloof heeft Abraham, als hij verzocht werd, Izak geofferd, en hij die de beloften ontvangen had, heeft zijn eniggeborene geofferd (Tot denwelken gezegd was: In Izak zal u het zaad genaamd worden), overleggende dat God machtig was hem ook uit de doden te verwekken; Waaruit hij hem ook bij gelijkenis wedergekregen heeft”.

Hebreeën 11 : 17-19

Abraham, die door de schrijver der Hebreeënbrieffen reeds eerder ten voorbeeld de gelovigen werd gesteld en op wiens geloofsofferande nu wordt gewezen, is al zijn levensjaren een eenzame pelgrim geweest.

Reeds bij de aanvang van zijn reis uit Ur der Chaldeeënen werd Terah hem ontnomen. Later werd Lot, zijn neef van hem gescheiden. Verder moet hij Ismaël op Gods bevel wegzenden en eindelijk komt tot hem het bevel van boven om, wat hem nog bleef, n.l. zijn Man, de Heere te offeren.

We lezen die geschiedenis in Genesis 22. De Heere verzocht Abraham.

Jakobus leert ons evenwel, dat God niemand verzoekt. Dat verzoeken betekent dan ook beproeven. Gelijk goud beproefd wordt in de smeltkroes, om het van alle onedele bestanddelen te ontdoen, zo wordt ook het goud des geloofs gelouterd door de Heere. Gods oven wordt daartoe somtijds heet gestookt. Zie het bij Abraham. De Heere verschijnt hem en beveelt hem om zijn enige, zijn liefste, zijn Izak, die de drager van de verbondsbelofte was, te offeren op één der bergen die hem zal worden gewezen. Welk een opdracht. Hij had maar één kind en moet dát geofferd?

Welk een liefde droeg hij zijn zoon toe, was hij niet het kind der belofte? Moest niet de Christus Gods uit zijn linie geboren worden?

Ja, de Heere vraagt somtijds zware offers van hen, die Zijn Naam belijden en door het dierbaar geloof aan de Heere zijn verbonden.

Hij plaagt evenwel niet uit lust tot plagen, maar opdat Zijn volk Zijner heiligheid zou deelachtig worden.

't Is opdat zij met Asaf door de drom der nevelen in het Heiligdom zouden dringen, om den Heere te raadplegen. 't Is opdat zij met een Job zichzelf zullen verfoeien in stof en as.

't Is opdat ze met een Paulus zouden leren verstaan, dat alle kastijding, die tegenwoordig is, geen zaak van vreugde is, maar dat ze een vreedzame vrucht der gerechtigheid afwerpt, zo wij nl. door dezelve geoefend worden.

Abraham wordt geroepen, om zijn kruis op te nemen en de Heere, die zich nooit vergist, te volgen. Hoe wordt hij nu bekrachtigd in zijn geloof. Daar gaat hij met zijn zoon op reis naar het gebergte, dat God hem zal wijzen. Drie dagen duurt zijn reis. Alle opwinding, indien ze er geweest mocht zijn, is thans zeker reeds geweken. In overijling zal hij dus niet handelen. Wat echter in die drie dagen in zijn gemoed geweest is, is met geen pen te beschrijven. Het geloof heeft echter de overhand behouden. Hoe spreekt hij zijn geloof uit tegen de jongens die hem verzelden tot de offerberg, waar hij hun gebiedt aan de voet van de berg te wachten tot hij met Izak zal terugkomen. En hij moest Izak ten offer brengen!

Ja, maar Abraham gelooft. Hoe getuigt ook zijn antwoord aan Izak van dat geloof, waar hij antwoordt op Izak's vraag, waar het lam ten brandoffer is dat God Zichzelf een lam en brandoffer zal voorzien.

En terwijl hij voortgaat, wordt hij gesterkt in zijn geloof, overleggende dat God machtig is om zijn zoon uit de doden hen weder te geven. Zijn geloof verbindt hem met de Almacht Gods en nu kan hij voort.

Zulk een geloof zal dan ook op Gods tijd worden bekroond, want het rust in de onveranderlijke beloften Gods, ja in God zelf.

Nu de tekst zegt ons van die geloofsbekroning dan ook in deze woorden:

“Waaruit (nl. uit de doden) hij hem ook bij gelijkenis wedergekregen heeft”.

In zijn hart had hij Izak geofferd, maar als hij hem gebonden heeft op het altaar, en zijn slachtmes heeft opgeheven, treedt de Engel des Heeren tussenbeide en verhindert de offerande in letterlijke zin, en wijst Abraham op een offerdier verward in de struiken, opdat hij dat zal offeren in zijn zoons plaats.

Zo heeft Abraham getoond, dat hij God lief had boven alles, ook zelfs boven zijn eigen kind.

Die God, die Abraham zulk een geloofskracht gaf, is ook in staat u, gedrukte en beproefde, te sterken tot het dragen van uw kruis.

Zoekt Zijn aangezicht dan geduriglijk, opdat door alle drukwegen uw geloof gezuiverd moge worden en gij versterkt moogt worden in de Heere en in de sterkte Zijner macht.

Dan zal de kroon des geloofs tot ere des Heeren, u niet worden onthouden!

Met het oog op het andere Moria, waar de eeuwige Vader van onze Heere Jezus Christus zijn enige, zijn liefste heeft opgeofferd en dat voor vijanden, kan de kerk dan ook leren zingen en zalig ervaren:

*In de grootste smarten
Blijven onze harten
In den HEER gerust;
'k Zal Hem nooit vergeten,
Hem mijn Helper heten,
Al mijn hoop en lust.*

IZAK'S GELOOFSZEGENING

“Door het geloof heeft Izak zijn zonen Jakob en Ezau gezegend aangaande toekomstige dingen”.

Hebreeën 11 : 20

Gelijk aan een boom, naar het bekende spreekwoord, geen twee bladeren gelijk zijn, zo zijn ook onder de mensen geen twee mensen gelijk.

Ziet het bij de aartsvaders. Abraham's leven is gelijk aan een brede rivier, die majestueus voortgaat. Jakobs leven is vol van schuimende watervallen, maar Izak gaat door dit leven als een rustige vliet. Weinig grote momenten vinden wij in zijn leven. Als kind wordt hij door Ismaël vervolgd. Als man van veertig jaar wordt hij getroost na driejarige rouw, door het huwelijk met Rebekka. In zijn huwelijk openbaart hij wel, dat hij de Heere vreest, maar om hem een geloofsheld te noemen, gaat volgens ons niet op. En toch, Paulus bepaalt in Hebreeën 11 ons ook hij zijn persoon als bij een grote in het koninkrijk Gods. Zulks is van de Heilige Geest.

En welk ogenblik moet dan als een hoogtepunt in Izak's leven genoemd? Wel, Paulus zegt ons, dat hij door het geloof zijn zonen Jakob en Ezau gezegend heeft.

Doch als wij het geschiedverhaal lezen dan vragen we ons toch af, was dat zegenen over de toekomstige dingen wel geloofsoefening?

Immers als Izak, zwaarmoedig zijnde, denkt dat hij sterven gaat, roept hij Ezau en vraagt hem om een wildbraad opdat hij, na het gebruik daarvan, hem zou zegenen. Had het aan Izak gelegen, dan waren niet Jakob en Ezau, maar Ezau en Jakob gezegend. Immers Izak had Ezau lief, omdat het wildbraad naar zijn mond was, en omdat hij als zwakkere zoveel steun vond in zijn sterke zoon. Dat het nu evenwel geworden is Jakob en Ezau, is omdat God het zo wilde. Eer toch de kinderen geboren waren en iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, had God reeds gezegd; de meerdere zal de mindere dienen.

In welk een weg verkrijgt evenwel Jakob die eerstgeboorte-zegen!

't Is vreeslijk dat we lezen, dat zijn moeder Rebekka hem aanspoorde als Ezau uitgetogen is om wildbraad te jagen, om de zegen met bedrog deelachtig te worden. Hij kleedt zich en vermomt zich als Ezau. Hij zegt dat hij Ezau is en roept nog wel Gods Naam er bij aan. Hij geeft een bokske der kudde voor wildbraad en knielt straks neer na zulke handelingen om Gods zegen te ontvangen.

O, waar is hier het geloof. We zien niets dan ongeloof en bedrog. En toch onze tekst spreekt van Izaks geloof! En voorwaar als hij zijn zonen zegent, staat hij op een geloofshoogte als nooit te voren. Doch let wel, als hij zijn zonen zegent. Als ze beiden gezegend worden. Straks komt Ezau terug en als Izak dan het bedrog ontdekt, dan vloekt hij niet in boosheid zijn bedriegende zoon, maar dan keert hij tot zichzelf in en voelt dat Gods raad in dezen volvoert is en hij schuldig voor God is.

En als verder dan Ezau schreeuwt om een zegen, dan constateert hij, dat Jakob gezegend is en blijft als Izak dan Ezau toch nog zegent, dan geeft hij hem slechts een tweede zegen daar Jakob de voornaamste zegen heeft. En eindelijk als na verloop van enige tijd Jakob naar Paddan Aram, vertrekt dan krijgt hij de zegen zijns vaders bij vernieuwing te horen.

Helder is Izaks blik als hij van zijn geloofshoogte de toekomst inschouwt en zijn zonen zegent omtrent toekomstige dingen.

Ezau krijgt slechts een zegen voor het tijdelijke leven, welke zegen God hem ook gegeven heeft, zodat Ezau 20 jaren later kon getuigen: "Ik heb veel". Maar Jakob krijgt een toezegging van aardse en hemelse zegen. Op hem gaat de Messiasbelofte over. In zijn zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

Die dubbele zegen is ook door Jakob genoten, want zijns broeders woord beantwoordt hij met een "ik heb alles". En dat was waar. Zo God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Die ook zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar voor ons allen overgegeven heeft, zou hij ons met Hem ook niet alle dingen schenken?

Geliefde lezer, met welke zegen zijt gij gezegend? Slechts niet een zegen voor het tijdelijke leven? Wat zijt gij dan beklagenswaardig, want dan zal die zegen straks nog tegen u getuigen, omdat de goedertierenheden des Heeren u niet tot bekering hebben geleid.

Dan zal de eeuwige vervloeking uw deel zijn. Vlucht daarom nog uit uw vervloeking op de knieën onder de doorboorde handen van Jezus Christus, die zegenend zijn, uitgebreid over allen die boetvaardig om vergeving vragen gelijk een Jakob in zijn worsteling met de Heere.

Houdt dan als een Jakob maar aan bij de Heere en zeg maar "Heere, ik laat u niet los, tenzij gij mij zegent"! Want met Jakob's worsteling wordt Pniël beleefd en de Zon gaat op als de gezegende door Pniël trekt.

BIJ JAKOB'S STERFBED

"Door het geloof heeft Jakob stervende een iegelijk der zonen van Jozef gezegend, en heeft aangebeden, leunende op het opperste van zijn staf".

Hebreeën 11 : 21

Let op de vrome en zie op de oprechte, want het einde van die man zal vrede zijn. Jakob is gekomen aan het einde van zijn pelgrimstocht. Er zal een veelbewogen leven worden afgesloten. Achter hem ligt een berg van schuld en voor hem stroomt de doods-Jordaan, doch boven hem troont de God des eeds en des verbonds en daarom kan hij sterven met de betuiging: "op uw zaligheid wacht ik o Heere"!

Wat is dat sterven rustig, het is om er jaloers op te worden. Ook wij toch moeten eens sterven, want de dood heeft geheerst van Adam af tot nu toe en zal blijven strijden tot de jongste dag. Wij hebben geen geweer in deze strijd. Ouden en jongen, rijken en armen, godzaligen en goddelozen, allen bewonen lemen hutten en dragen de adem in de neusgaten. En God neemt die adem weg en de lemen hut stort ineen. Zullen wij dan ook kunnen sterven? Zo ja, dan is het alleen omdat wij als een Jakob door het geloof hebben geloofd, want op het geloofsleven kan volgen een sterven door het geloof. Onderzoeken wij ons op dat punt vooral nauw, want zo de boom valt, blijft hij liggen. En hoe spoedig kan de boom onzes levens worden geveld. Vader Jakob was oud, zeer oud, hij was honderd en zeven en veertig jaar, maar zoo oud wordt nu niemand meer. Zo wij sterk zijn kunnen wij 70 jaren worden en zo wij zeer sterk zijn 80 jaren.

Doch hoevelen bereiken die hoge leeftijd? Of beter zou ik kunnen schrijven, hoe weinigen.

Als wij eens een wandeling maken op de stille rustplaats van Gods doden, dan kunnen wij daar vinden, kindergrafjes en stenen die ons melden dat daar begraven liggen jongelingen of jongedochters. We vinden daar de graven van vaders en moeders, gestorven in de kracht van het leven. Daar komt uit al die graven een ernstige roepstem van: "Geef bevel aan uw huis, want gij zult sterven".

De gang des doods is als de bliksem des Hemels; nu wordt ze hier gezien en dan plots weer daar, we weten niet wanneer de dood ons zal neervellen. Daarom is het noodzakelijk, dat we de bekering tot God, voor het eerst of bij vernieuwing, niet uitstellen, maar heden naar Gods roepstemmen luisteren. Dat we onze lendenen dan gorden en de kaarsen brandende hebben, opdat ons sterven vrede zij als bij een Jakob. Toen hij zijn einde voelde naderen, riep hij Jozef zijn geliefden zoon en bracht zo het een en ander van zijn leven in herinnering. Hij denkt aan zijn twee vrouwen, die hij begraven heeft, aan Rachel, die bij Bethlehem begraven werd en aan Lea die rust in de spelonk van Machpela.

En nu is het zijn tijd geworden, om te verreizen naar die eeuwigheid. Hoe hij heengaat? Zegenend! Hij laat de twee zonen van Jozef neerknielen. Manasse en Efraïm en strekt dan zijn handen gekruist uit over hun hoofden, zodat de jongste de eerstgeboorte zegen ontvangt en de oudste de tweede zegen.

Jozef wil deze zegen veranderen, maar zulks gedooft de stervende niet, want zo wil de Heere het. Jakob's zegen toch is maar geen wens, is geen bede, maar is profetie. Efraïm zal door God tot de meeste worden gemaakt.

Merk voorts er ook op, dat de zonen van Jozef gezegend worden. Dat is omdat de oudste van Jakobs kinderen er zich heeft uitgezondigd. Hij mag de eerstgeboorte zegen niet hebben! Nu zullen Jozefs zonen die verkrijgen. Die zegen bestond in twee delen in een geestelijke helft en in een natuurlijke helft. Het eerste deel zal straks Juda verkrijgen, maar de zegen voor deze aarde, het dubbele deel zal Jozef krijgen en vandaar, dat zijn beide zonen worden gezegend.

Wees een zegen, zo sprak God eens tot Abraham, maar zou dat kunnen, zo moest God hem eerst zegenen. Jakob is door God gezegend bij de Jabok en nu mag hij ook de zegen in Gods naam uitspreken op zijn sterfbed.

Mochten wij zo ook zegen verspreiden, omdat wij de zegen ontvangen hebben van de gestorven, maar ook weer opgewekten Borg en Zegenaar Jezus Christus. In Hem ligt toch alle zegen voor dit en het toekomstige leven. Door Hem zal ons leven een zegen zijn en zal ons einde goed kunnen wezen. Evenwel is het dan nog niet gezegd, dat wij dan een ruim sterfbed krijgen. God is daarin vrij. Terecht is er dan ook wel opgemerkt, dat het niet allereerst op het sterven aankomt, maar op het leven. Is ons leven een gezegend, zegenend leven geweest? Velen toch van Gods kinderen reizen stil af.

Doch al is zulks waar, nochtans zal er zegen ook van zulk sterven uitgaan. Begeerlijk is het evenwel om als een Jakob te mogen vertrekken. Hij bad tenslotte, leunende op het opperste van zijn staf. Die staf was het symbool van zijn gezegend leven en daarvoor aanbidt hij nu de Heere. Dankend is dus zijn uitgang.

Onze ziel sterve de dood des oprechten en ons einde zij gelijk het hunne.

BIJ JOZEF'S STERFBED

“Door het geloof heeft Jozef stervende gemeld van den uitgang der kinderen Israëls, en heeft bevel gegeven van zijn gebeenten”.

Hebreeën 11 : 22

Genesis, het eerste boek van Mozes, is het boek der wording of der geboorten. Op de eerste bladzijden wordt ons verhaald van de geboorte van hemel en aarde. Het boek eindigt echter met sterfbedden. Dat komt, omdat tussen het begin en het einde van het boek ons de val des mensen wordt meegedeeld. De soldij der zonde toch is de dood en dood is doorgegaan tot alle mensen. Er schijnt evenwel licht in de sterfkamers, omdat God zijn belofte van de Levensvorst gegeven had, die door zijn dood het leven zou verwerven en in zijn leven, dat eeuwig leven zou toepassen. Hoe heeft een Jakob zich in dat schijnsel op zijn stervenbed verheugd als hij uitroept: "Op Uw zaligheid wacht ik o Heere". Ook van Jozef wordt verhaald, en de schrijver der Hebreeënbrieff herinnert er ons nog eens aan dat hij troost had uit de beloften Gods. Hij is honderd en tien jaren oud als hij verzameld zal worden tot zijn vaderen. Zijn broederen heeft hij tot zich laten roepen en nu deelt hij hun mee, dat zijn einde nadert. Geen wanhopige blikken staren in het rond, geen angst is er in Jozefs ziel. Geen sprong in het donker behoeft er te worden gedaan.

Hoort, daar opent Jozef zijn lippen. Kalm en waardig is zijn woord: "Zie Ik sterf". Hij heeft als een Paulus de goede strijd gestreden, de loop geëindigd en het geloof behouden. Ja, een strijd is gestreden. Strijd heeft hij gehad, toen zijn broeders hem haatten en verkochten naar Egypte. Strijd heeft hij gekend in Potifar's huis, in de kerker van Farao en niet het minst toen hij tot onderkoning van Egypte was opgeklommen. Doch nu is de strijd gestreden en de kroon der overwinning zal hem uit genade ten deel vallen. De loop is geëindigd. En welk een loop! Zeventien zonne jaren heeft hij in zijns vaders tent gehad. En daarna liep zijn weg door kuil en kerker tot de troon. De loopbaan is nu ten einde en de rust wacht hem in het Kanaän van boven. Het geloof is behouden.

Uit genade was het hem gegeven, en de genade giften en de roeping Gods, bleken ook in Jozef onberouwelijk. Had de Heere hem niet bij het geloof bewaard, gewis hij zou zijn omgekomen in de Egyptische afgodendienst. Godlof, de Heer is zo getrouw als sterk, Hij zal zijn werk, voor ons voleinden.

Welk een dubbele weldaad ontvangt Jozef in zijn sterven, want niet alleen dat hij rustig kan sterven, maar hij mag ook getuigen op zijn sterfbed. Als zijn broeders tot hem genaderd zijn, gewaagt hij van de uitgang der kinderen Jakobs uit Egypte naar Kanaän. Zeventig jaren geleden was Jakob met zijn gezin uit Kanaän getrokken en in Egypte gekomen. Dat moest en dat mocht. Israël moest alleen wonen, en wanneer het nu bleef in Kanaän dan zou het volk zich door huwelijken vermengd hebben met de Kanaänieten.

Daarom werd het volk langs wondere wegen gebracht een landstreek in Egypte, waar ze alleen konden wonen en tot een groot volk uitgroeien. Doch ze moesten niet blijven in Egypte, neen.

God had hen Palestina beloofd als woonplaats en die belofte Gods is de grond waarop Jozef nu steunt als hij getuigt van de uitgang der kinderen Israëls uit Egypte.

O, geliefde lezer, wat is Gods volk, toch een welgelukzalig volk, daar ze Gods belofte in leven en sterven ontvangen tot steun en sterkte. En die beloften falen nooit. Want Israël is eeuwen na dien uitgetogen naar het land der belofte. Zo zullen ook alle Gods beloften vervuld, worden in Jezus Christus. Eindelijk geeft Jozef ook nog bevel omtrent zijn gebeente. Dat deden al de Farao's. Zie lieten piramiden bouwen waarin zij begraven werden. Hun gebalsemd lijk werd in een sarcofaag gelegd en zou de eeuwen verduren. Jozef heeft evenwel geen behoefte aan een piramide, neen, zijn wens is dat als Israël straks zal uittrekken, dat ze dan zijn gebeente zullen meevoeren naar het Heilige land, want hij wenst te rusten in de grond waar al de aartsvaders liggen en waar ook zijn moeder begraven was.

Hoe bezegelde Jozef door dezen wens zijn rotsvast geloof. Nu, dat geloof kan niet beschaamd worden. Als eeuwen later Israël uittrekt uit Egypte, dan hebben zij het gebeente van Jozef in hun midden, en als zij een veertig jaar later in Kanaän aankomen, dan begraven zij dit in Jozefs erfdeel bij Sichem, waar het rust tot het zal opstaan door de Heere Jezus, de opstanding en het leven. Hoe blijkt ons bij dit bed in Jozef's sterfkamer, wat in later jaren, door Korach's kinderen werd gezongen:

*Hij zal hun 't goede niet in nood
Onthouden, zelfs niet in de dood,
Die in oprechtheid voor Hem leven.
Welzalig, HEER, die op U bouwt,
En zich geheel aan U vertrouwt.*

HET GELOOF VAN DE OUDERS VAN MOZES

“Door het geloof werd Mozes, toen hij geboren was, drie maanden lang van zijn ouders verborgen, overmits zij zagen dat het kindeken schoon was; en zij vreesden het gebod des konings niet”.

Hebreeën 11-23

Genesis betekent wording. Dit eerste boek is zo geheten, omdat de wording van hemel en aarde en de mens er in beschreven worden. Ook wordt de wording van het werkverbond en van het genadeverbond en van het natuurverbond er in verhaald. De wording der zonde en de wording van Israël worden er ook in getekend. Exodus betekent uittocht. Dit tweede boek van Mozes is zo genoemd, omdat de uittocht van de kinderen Israëls er in beschreven wordt. Om dat volk uit te leiden uit Egypteland en te voeren naar het beloofde land, had God Mozes verkoren en bekwaamd. Mozes, welk een geloofsheld. Roemen zelfs de Mohammedanen hem niet als een groot Profeet en zweren ook de Joden niet bij Mozes. Hij heeft voor de Kerk Gods van alle tijden na hem veel te zeggen. Zijn geboorte vraagt thans onze aandacht een wijle.

De Apostel heeft in de vorige 22 verzen ons geloofshelden uit Genesis getekend en nu is hij genaderd tot Exodus, en zal ons de held uit dat boek ten voorbeeld stellen. Verschillende taferelen uit zijn leven wil hij ons melden. Eerst wijst hij op zijn afkomst. Hij is gesproten uit gelovige ouders. Welk een voorrecht was dat voor hem. Amram en Jochabed stamden uit de stam van Levi. Amram betekent "verheven volk", nu hij behoorde uit- en inwendig tot dat verkoren volk, dat deel heeft en krijgt aan Christus' verhoging. Jochabed betekent "Jehova's roem" nu haar leven is tot de ere Gods geweest.

Indien wij ook uit de lijn des verbonds geboren zijn, laten wij het ons dan ook een voorrecht achten. Want zo onze ouders voor ons gebeden hebben, mogen wij hopen dat God die gebeden gedachtig is. Ook mogen wij pleiten op het verbond Gods, om de weldaden des verbonds. Opgevoed te worden of te zijn in de vreze des Heeren is onwaardeerbaar groot. Nu, Mozes' ouders waren gelovig. Dat meldt immers onze tekst. Dat geloof openbaarden ze in het bijzonder toen Mozes geboren was. Hij werd geboren in een boze tijd. Er zat op de troon der Farao's een koning, die Jozef niet gekend had. Deze onderdrukte het volk der Joden omdat hij vreesde, zo er invallen van buiten zouden plaats grijpen in Egypte, Israël de vreemden tegen Egypte zou helpen, en zij dus in een geduchte tegenpartij zouden verkeren. Israël kwam in de vurige oven. Doch de Heere hun God ging er mee in.

Hoe meer het volk verdrukt werd, hoe meer het wies. Eerst werden ze gedwongen om steden te bouwen die straks tegen hen zouden worden gebruikt. Ze werden vernederd tot een slavenvolk, dat geregeerd werd door de zweep. Daarna werd aan de vroedvrouwen Sifra en Pua door de koning opdracht gegeven, om alle jonggeboren jongskens bij de geboorte te doden. Doch deze vrouwen vreesden meer de Heere, dan de wraak des konings. En eindelijk ging de verdrukker tot de drastische maatregel over, om de jonggeboren knechtken in de rivier de Nijl te werpen ten prooi van de Nijlmonsters. Tijdens die laatste verdrukking werd Mozes geboren. Zouden de ouders de geboorte van hem aangeven? Neen, ze verborgen hem zorgvuldig. Drie maanden lang werd het geval der geboorte geheim gehouden. Dat was een moeilijke tijd want elk ogenblik konden ze openbaar worden en dan.... Dat doen was heldhaftig, dat was een rechtmatig verzet tegen onrecht, dat was ouderliefde, dat was nationaliteitsbesef, neen, driewerf neen, dat was duizendwerf meer, dat was geloof.

Ze vreesden de toorn des Konings niet, ze vertrouwden, God zou het maken. En waarin lag de oorzaak dat ze het kindeke niet aangaven? Wel onze tekst zegt 't, het was schoon! Maar is dit nu een grond? Is alle jonge leven niet schoon? Heeft elke moeder haar kind niet lief, en vindt ze er niet veel schoons in? O, voorzeker, maar Amram en Jochabed vonden meer in dit kind, dan uitwendig schoon; hij was schoon voor de Heere. Ze geloofden in de God Israëls; ze geloofden in Israëls toekomst; ze geloofden dat de Heere ook voor hun kind een taak in die toekomst had; ze klemden zich vast aan de beloften Gods, ja aan de God der belofte, en behielden hun kind. Wat is dat geloof toch een heerlijk bezit. 't Geeft licht in de nacht, troost in de smart, steun voor het toekomstige leven. Welk een voorrecht om zulk een geloof te bezitten. Dat is nog meer dan gelovige ouders. Laten de ouders er om vragen, voor zich en hun zaad, want zelfs in de opvoeding van het zaad, zal het een sterkte zijn in onze zwakheid. Zonder dat geloof, is het onmogelijk om hier gerust verder te trekken!, en blijmoedig de eeuwigheid straks aan te doen, want het is onmogelijk zonder geloof Gode te behagen. Zulk een geloof wordt gewis ook heerlijk gekroond. Zie het maar hier. Na drie maanden kon het jongske onmogelijk langer verborgen blijven, en daarom maakten de ouders een biezen kistje, waarin het kind gelegd werd, waarna het tussen het oeverriet een plaatsje kreeg in de Nijl.

Daar lag dan de kleine in een schip zonder roer en zonder stuurman!, Neen, Één waakte voor de kleine. Geen stroom kon het kistje meevoeren, geen golven konden het omkantelen, geen krokodil kon het inslokken, geen vijand kon het verdrinken!, want machtiger dan alle gevaren was God de Heere, de toevlucht en sterkte der ouders. Zou God niet zorgen voor zijn kinderen en voor hun zaad. Zij hebben op Hem gezien, ja Hem als een waterstroom aangelopen, en hun aangezichten zijn niet schaamrood geworden.

MOZES' GELOOFSKEUZE

“Door het geloof heeft Mozes, nu groot geworden zijnde, geweigerd een zoon van Farao’s dochter genaamd te worden; Verkiezende liever met het volk Gods kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te hebben; Achtende de versmaadheid van Christus meerderen rijkdom te zijn dan de schatten in Egypte; want hij zag op de vergelding des loons”.

Hebreeën 11 :24-26

De Hebreeën, aan wie deze brief gericht was, waren Joden tot Christus bekeerd, die om Jezus wille veel strijd hadden te strijden en veel leed hadden te lijden. Hoe moesten ze aanzien de beroving hunner goederen, en ze verdroegen het, ja verblijden er zich in, omdat ze een blijvend goed in de hemel hadden. Nu stelt Paulus hun een Mozes voor ogen, die ook als zij om Christus' wille grote offers had gebracht en ook zijn genadeloon ontving. Deze Mozes was geboren in een bange tijd, gelijk we reeds in onze vorige beschouwing hebben opgemerkt. In de dagen zijner geboorte moesten alle geboren jongskens verdronken worden in de Nijl, maar God zorgde kennelijk voor het leven van Jochabed's kind. Hij beschikte het zo, dat Farao's dochter hem vond in het biezen kistje, dat geplaatst was aan de oever der Nijl, en deze aangetrokken door de schoonheid van het kind, begeerde het als kind voor zich, doch liet de zorg voor hem de eerste jaren over aan zijn moeder, die biddend het kind heeft opgevoed tot zijn vierde jaar.

Toen moest ze hem afstaan aan Farao's dochter, die hem opvoedde in al de wijsheid der Egyptenaren. Wij kunnen gerust aannemen, dat de gebeden zijner ouders hem vergezeld hebben. En God heeft andermaal kennelijk voor hem gezorgd. Toen Mozes veertig jaren oud was, heeft hij openlijk de keuze gedaan. Hij heeft geweigerd een zoon van Farao's dochter genaamd te worden. Let er vooral op, dat hij die keus deed in zijn veertigste levensjaar. Hij handelde dus niet in jeugdige voortvarendheid of in overmoed, maar wist heel goed wat hij deed. Hij toonde toen wie hij was. Hij behoorde tot het bondsvolk en droeg het teken van dat volk in zijn lichaam. De God van dat volk had hij ook lief als zijn God, want had God ook Zijn liefde niet kennelijk aan hem geopenbaard? Ja, meer nog, hij zag uit naar Christus gelijk een Abraham, Izak en Jakob, en vrijwillig heeft hij de smaadheid van Christus gedragen. Hoe is het bij u o lezer, hebt gij ook reeds die keuze gedaan?

Hoe menigmaal zijn wij er reeds toe opgewekt met het: Hoor, o dochter en zie en neig uw oren, verlaat en vergeet uws vaders huis. Zo wij het niet deden, laat ons thans dan naar de roepstem luisteren, en waar God de Heere is laat ons voor Hem knielen en ons Hem onderwerpen. Dan toch alleen zal ons einde vrede kunnen zijn. Met Egypte zou Mozes zijn omgekomen, maar met Christus is hij behouden geworden.

Veel moet Mozes verlaten. Daar waren de schatten van Egypte, en wat kreeg hij er voor in de plaats? Een schat in den Hemel, waar de mot en de roest niet verteert en waar de dieven niet doorgraven noch stelen. Daar was de cultuur en wat ontving hij van de Heere? Het leven der wedergeboorte, en dat is toch rijker dan alle cultuur, want het is eeuwig. Hij moest vaarwel zeggen de scholen der wetenschap en kreeg er voor in de plaats de zalige wetenschap: Dit weet ik vast, God zal mij nooit begeven, niets maakt mijn ziel vervaard. Hij verloor zijn aanzien en macht naar de wereld, maar ontving de naam kind van God, en dat is toch beter dan kind van Farao's dochter.

Daarom mijn lezer, heb de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is, want die een vriend der wereld wil zijn, zal een vijand Gods genaamd worden. Breng om Gods wil offers tot Zijn eer en gij zult uw genadeloon ontvangen. Op dat loon zag ook een Mozes. Wel werd hij op zijn veertigste jaar om Christus wil, die hij koos boven alle schatten van Egypte, gesmaad en gehoond, gelasterd en verguisd, maar zijn loon heeft hij gekregen.

Dat loon was niet naar verdienste of waardigheid, maar een schenking Gods uit louter genade. Waar hij deze weg betrad, de Waarheid liefhad en het Leven begeerde, daar volgde noodwendig op dat het einde zou wezen het Vaderhuis met zijn vele woningen, om daar in de kennis der Waarheid, veel dieper te worden ingeleid en het eeuwige leven ten volle te genieten.

Tachtig jaren later beklom hij den Nebo-top, en nadat hij geblikt had in het aardse Kanaän, nam God hem tot Zich in het hemelse land der rust. Daar werd hij bekleed met een heerlijkheid die later op Taborns top door Jezus vertrouwdste discipelen werd gezien. Voorwaar die keus is door God gekroond tot 's Heeren hoogste lof en Mozes diepste zaligheid.

Zo zal het allen gaan, die om Christus wil smaadheid hebben geleden. Het gaat de kinderen als de Zoon, eerst het kruis en dan de kroon. Ze hebben Christus gehaat, ze zullen allen die een Mozes' keuze openbaren ook haten.

GELOOFSSTANDVASTIGHEID

“Door het geloof heeft hij Egypte verlaten, niet vrezende den toorn des konings; want hij hield zich vast, als ziende den Onzienlijke”.

Hebreeën 11 : 27

Maar wij zijn niet onder degenen die zich onttrekken ten verderve, maar onder degenen die geloven tot behoudenis der ziel.

Al was er nog zoveel strijd en moeite, God voleindigde het goede werk in hen, eens aan hen begonnen.

De Heere zou het voor de Hebreeën voleinden, zijne goedertierenheid was immers van eeuwigheid tot in eeuwigheid. Had de Heere dat ook niet in Mozes geopenbaard? Op hem worden de Hebreeën als op een heerlijk exempel gewezen.

In de verzen aan ons tekstvers voorafgaand was gewezen op de goede keus van Mozes, nu wil Paulus zijn lezers ook nog herinneren aan de geloofsstandvastigheid van deze held. 't Was in Egypte dat hij op 40-jarigen leeftijd zijn geloof openbaarde, toen hij met de daad zich opwierp als redder van Israël. Doch het was toen nog niet Gods tijd om Israël uit het diensthuis uit te leiden. Toen brak de tweede periode in Mozes leven aan. In Midian leefde hij 40 jaren als schaapherder bij zijn schoonvader Jetro, waar het geloof van Mozes gelouterd werd. Doch dan wordt het ook Gods tijd om hem tot Koning van Jeshurum te maken en roept hem bij het braambos tot leidsman des volks. Nadat de Heere hem gewillig gemaakt heeft trekt hij op om Israël uit Egypteland te voeren en heen te leiden naar Kanaän. Veertig jaar geleden was hij bevreesd geweest voor de toorn des konings, doch nu zijn geloof is vastgemaakt, vreest hij de koning niet meer, maar gaat tot Farao en zegt in 's Heeren naam: "Laat het volk trekken". Wat een geloof openbaarde hij in die dagen.

Hij geloofde God op zijn woord, dat hij nu met Israël uit zou trekken. Hij geloofde in de Heere Jezus, de Messias, die in de lenden Israëls was en om wiens wil Israël uit Egypte werd geroepen. Hij geloofde in de Heere, die hem zou behoeden en bewaren. Hij ging tot de ongelovige Farao die verachtelijk vroeg "Wie is de Heere?" Hij trotseerde een wreedaard die met het volk spotte en zeide: "Ledig gaat gij?"

Wat derde Mozes het al of Farao alles ten dienste stond om hem om te brengen, hij vreesde niet Farao's macht en tovenaars en priesters, want hij hield vast als ziende de Onzienlijke. En zijn geloof overwon. Want nadat 10 plagen Egypteland hadden geteisterd liet Farao, Israël gaan en Mozes eiste door het geloof goud en zilver van de onderdrukkers als loon op de arbeid door Israël verricht.

Daar ging Mozes dan met het volk als een geordend leger. Ze sloegen niet op de vlucht, neen, maar trokken bij vijven voort. In hun midden hadden ze het gebeente van Jozef, want ze geloofden dat Israël nu voor altijd het Egypteland verliet. Zo verreisde Mozes, als ziende de Onzienlijke. Zie, op dat laatste komt het zo aan. Waar had Mozes op kunnen zien? Wel, op de macht van Farao en op de geringheid van zichzelf en op de schuld en onwilligheid van zijn volk, en als hij op dat allemaal zag, dan was er geen hoop en moed meer geweest, maar hij hield zich aan de Heere, Die riep en getrouwd zou blijken te zijn. Daarom geen vrees. Zalig geloofszien nietwaar mijn lezer? De wereld ziet op haar goud en goed, op haar naam en macht, en durft te spreken met het oog op God: "Geen nood, wij redden het zonder Hem".

Zo toch sprak Farao ook. Maar zij zal evenals Farao ondervinden: "Maar die het zeggen zinken"!

Zullen we echter dat geloofszien genieten, dan moeten wij van nieuws geboren worden daar de Heere Jezus leert, dat zonder wedergeboorte niemand het Koninkrijk Gods kan zien en dus ook God niet kan zien. Smeek toch om die genade Gods, die in de levendmaking, de ogen opent en de keuze in het hart stort. Dat leven toch is onvergankelijk en daarom zal ook dat geloof blijven, ten einde toe. Vreest niet. Letten ze op hun zonde, op Gods wet, op de duivel, op de dood en wat verschrikkingen er zo al meer mogen zijn, dan vrezen ze met grote vrees.

Dan gaat het hun als Petrus die op de golven ziende vreesde en begon te zinken. Doch als de Heere hun toeroept: "vreest niet" en zij mogen door geloof op Hem zien, Die de dood heeft verwonnen en de Satan verslagen, en de wereld ten onder gebracht, en de zonde verzoend, en de wet volbracht, wel, dan wandelen ze op de golven en houden vast als ziende die Onzienlijke. Dan gaat het dezulken als het kind dat in donkeren avond aan 's vaders hand door de duisternis heentrekt. Dat toch houdt vast, ziende de Onzienlijke.

Het is hen als de schepelingen, die in beroerde wateren hun anker hebben uitgeworpen en nu het profijt daarvan genieten. Zij houden vast, ziende wat ze niet zien. Welk een rust voor het kind dat er een Vader is, en wat een rust voor de schepeling, dat er een anker in de ankergrond is en welk een rust voor alle Mozussen, dat de Heere er is.

Door dezulken wordt ervaren wat eenmaal door Jezus tot Thomas werd gezegd: "Zalig die niet gezien, en nochtans zullen geloofd hebben".

GELOOF EN PASCHA

“Door het geloof heeft hij het pascha uitgericht en de besprenging des bloeds, opdat de verderver der eerstgeborenen hen niet raken zou”.

Hebreeën 11 : 28

Hoe blonk Mozes' geloof uit, in de inrichting van het Pascha in Egypteland. Hij geloofde in de oordelen Gods die aanstaande waren. God had gezegd dat nu de 10e plaag over Egypteland zou komen. De eerstgeborenen der Egyptenaren zou worden gedood. Hoevele kinderen der Israëliërs hadden zij gedood en nu zou God, die leeft en in Egypte ook zijn vonnis geeft, richten over dat volk. En Mozes geloofde des Heeren woord. Hoewel de kinderen speelden als voorheen en de arbeid werd verricht als op andere dagen, hoewel er geen besmettelijke ziekte heerste en de welvaart haar glans over Egypte verspreidde, Mozes geloofde, dat het oordeel straks zou komen. Maar ook geloofde hij, dat Israël niet beter was dan de Egyptenaar, reden waarom er een offer voor de Israëliërs moest vallen zou hij worden verschoond. Zie dat is geloof. En nu laat de Heere ons ook waarschuwen omtrent de toekomstige toorn die ontstoken is tegen het ganse menselijke geslacht, opdat wij het verderf zouden ontvlieden, dat wij allen hebben verdiend vanwege onze zonden. Wel lezer, hebt gij wel eens geloofd dat ook u straks die toorn Gods zal treffen? Hoevelen leven niet voort alsof zij dat verderf kunnen ontgaan, terwijl het hun straks haastig overvallen zal. Als het geloof in onze zonde en Gods toorn daarover, ons uit genade wordt geschonken, dan haasten wij ons om onzes levenswil en vragen naar het middel der behoudenis. Hoe goed was de Heere over zijn Israël, waar hij hen een redmiddel wees. Ieder gezin moest namelijk een lam slachten als plaatsvervangend offer voor de eerstgeborene. Daartoe moest men uitzoeken een eenjarig volkomen rein lam, om dat geheel te braden en te eten. Egypte was sterk en de bewijzen van zijn kracht zijn nog voorhanden in de machtigen piramiden. Doch kracht kon Egypteland niet verlossen. Egypte was vol wijsheid getuige nog de waterwerken die men bouwde om zodoende vruchtbaarheid in het land te verkrijgen, maar ook de wijsheid kon hen niet verlossen.

Egypte was rijk, maar ook de schatten konden geen redding aanbrengen. Alleen het lam dat geslacht werd, kon redden van de dood. Dat geloofde Mozes en daarom gaf hij opdracht om het lam te bereiden. Hij overlegde niet met de oudsten of ze het wel zouden doen, hij vraagt niet in volksvergadering het oordeel van volk, neen, maar hij gelooft en gebiedt daarom dat het reddingsmiddel zal worden aangewend.

Nu heeft God ook tegen de dreigende eeuwige dood een enig redmiddel gegeven, en wel het Lam Gods dat de zonden der wereld wegneemt. Hoe staat gij tegenover dat Lam? Wij moeten niet spreken over dat Lam, of de tijd der genade voorbij laten gaan, door al maar het zoeken van dat Lam Gods uit te stellen, maar wij moeten eenvoudig geloven, dat Jezus Christus alleen ons redden kan. Zulks moet God ons leren. In Gods woord wordt ons dat volkomene, plaatsbekledende, reine Lam Gods geweest. Zalig wiens ogen voor Hem mogen opengaan. Dan toch wordt de dood ontgaan en de genade hervonden. Doch op nog een ding wijst ons de Hebreeër-schrijver en wel op de besprenging des bloeds. Er werd door Mozes geboden, aan de bovendorpel en de deurposten der woningen bloed te sprengen; want alleen als de verderfengel dat bloed zou zien, dan zou het Pascha voorbijgang worden. Men was niet veilig zo men een lam geslacht had en ongezuurde broden bereid had en bittere saus gebruikte, maar alleen wanneer het bloed aan de deurposten was. Als dan 's nachts de verderfengel voorbijstuift, kan hij niet ingaan in het huis der Israëliërs, want er is bloed tussen hen in. Alleen het geloof eigent zich het bloed van Christus, dat uit genade gegeven wordt, toe. Driewerf zalig die achter dat bloed mag schuiling vinden, want die zal ondervinden in de grote dag des oordeels: "als ik het bloed zie, zal ik u voorbijgaan". Welk een nacht maakte Mozes met Israël mee tijdens de laatste plaag. Doch uit genade kregen ze nu ook achter dat bloed, in dat plaatsbekledende Lam, dat naar de Heere Jezus heen wijst de uittocht uit het slavenhuis tot vrijheid naar het land Kanaän. Door Christus Jezus worden wij ook zo behouden van de gevangenis der zonde en kunnen wij worden geleid naar het land van de eeuwige vrijheid en rust.

Vraag en blijf vragen om dat geloof, dat eigen doemwaardigheid erkent, en het Lam te mogen kennen als volkomen genoegzaam tot redding en om dat zalige wegschuilen achter Zijn bloed, opdat gij moogt behoren tot die gemeente.

GELOOFSSTUK EN PROEFSTUK

“Door het geloof zijn zij de Rode Zee doorgegaan als door het droge; hetwelk de Egyptenaars ook verzoekende, zijn verdronken”.

Hebreeën 11 : 29

De naam Rode Zee heeft deze zee te danken aan de vele rode koraaldiertjes die zich aan de bodem vastzetten en aan het water een roze glans geven.

Ook heet deze zee wel Schelfzee, naar de vele biezten die aan haar oevers groeien. Deze zee strekt zich uit van het Suezkanaal tot aan de Straat van Babelmandeb en is 2500 km lang, terwijl ze meer dan 150 km breed is en wel 450 m en meer diep.

Nu heeft deze zee ook haar engten en met name in het noorden bevinden zich engten waar de eb somtijds zich zeer sterk doet kennen, zodat bij gunstige omstandigheden een doortrekken door de Rode Zee mogelijk is. Hier bij zulk een engte is Israël gelegerd. Nadat God de eerstgeborenen van Egypteland doodde, heeft Farao Israël laten trekken. Met zilver en met goud beladen mocht Israël blijmoedig uit Egypte gaan en werd door 's Heeren wolk en vuurkolom geleid tot aan de Schelfzee. Dit was geen gewone weg daar de Heere wilde zijn volk leiden langs wegen, die ze niet kenden en langs paden, die ze niet wisten, opdat Zijn naam zou worden groot gemaakt.

Alras was Israël in grote moeite, want voorwaarts gaan was onmogelijk. Vóór hen strekten zich de wateren der Rode Zee uit, terwijl het gebergte hen aan weerszijden tegenhield. Hoe nu? O, Israël vertrouw gij op de Heer, Hij is uw sterkte en al uw eer, Zijn hulp zal blijken.

Als Farao hoort van de weg door Israël genomen gevoelt hij spijt over de toestemming aan het volk gegeven om uit te trekken, en hij roept een leger van 18000 strijdbare mannen op die met 600 wagenen de Israëliërs najagen om ze terug te voeren naar Egypteland. Hierdoor komt Israël in de grootste moeilijkheid. Waar nu heen, nergens is nog een uitweg. O ja, nog één weg is er, en dat is de weg naar boven en als Mozes die weg inslaat, krijgt hij het bevel van boven: "Zeg den kinderen Israël dat zij voorttrekken". Ze moesten door de zee naar Kanaän trekken. En door het geloof hebben ze het gedaan. Ze geloofden Gods macht, in Gods woord, en in Gods trouw. Zou God geen pad kunnen maken, waar geen was, voorzeker wel en hij heeft het gedaan, want de Heere kliefde de wateren der zee en Israël kon doortrekken. Ze geloofden Gods Woord, want God had beloofd voor hen te zullen strijden en zouden ze dan niet behouden worden? Ze geloofden Gods trouw, die niet zou laten varen de werken Zijner handen. En hun geloof is bekroond want zij zijn als door het droge gegaan en behouden aan de overzijde aangekomen.

De Egyptenaren evenwel hebben het ook beproefd, maar zijn omgekomen. Toen het volk des Heeren zo veilig de overzij bereikte, meende Farao dezen weg ook wel te kunnen proberen, maar hoe is hij beschaamd.

Geen geloofsstuk was het voor hem, maar een proefstuk, dat verkeerd uitviel.

Hij klemde zich niet aan Gods kracht vast, maar hoopte zonder grond op goeden uitslag. Hij ging op goed geluk af. Hij had geen bevel des Heeren ontvangen, maar ging een eigen weg inslaan en daarop zou hij omkomen. Hij had geen klem aan Gods trouw, want God had hem niets beloofd, en daarom moest zijn pogen met onvruchtbaarheid worden geslagen. Ja meer, God zou hem nu slaan met de roede des oordeels over al zijn goddeloos doen tegen Israël. Als hij met de zijnen in het midden der zee is, strekt Mozes zijn staf uit over de zee, en de wateren, die opgehoopt waren, vloeien op het teken Gods door Mozes gegeven weer tot één. En als dan de koning wil vluchten wordt het oordeel over hem voltrokken, dan kan hij her noch derwaarts, zodat de zilte wateren zich over hem heen wentelen en hij en zijn mannen de dood vinden in de golven. Er zijn vele rode zeeën. Ik denk aan de smart-diepten, waarin God somtijds de mensen voert.

Hebben wij geloof om ze te doorwaden, reizende naar Jeruzalem? Is de dood ook niet een rode zee? Zo wij in het geloof ze ingaan, zullen wij niet beschaamd uitkomen, maar na de dood als een Mirjam de Heere prijzen en dat voor eeuwig.

In Art. 34 onzer belijdenis, wordt het bloed van Christus de Rode Zee geheten, immers door dat bloed zullen wij behouden worden van de eeuwigen toorn, of zo wij niet gelovig dat bloed aanvaarden, zullen wij door Christus veroordeeld worden. En eindelijk denk ik nog aan de doop, die in ons doopformulier ook bij het Rode Meer vergeleken wordt. Immers door de zee werd scheiding gemaakt tussen Israël en Egypte, en door de doop wordt scheiding gemaakt tussen kerk en wereld. Evenwel komt het nu bij elke Rode Zee op het waar zaligmakend geloof aan. Dat geloof geeft rust in Gods belofte, verbindt ons aan Gods kracht en reist voort, gesteund door Gods trouw. Met proefnemingen van Egypte zullen wij met Egypte omkomen, maar door het geloof zullen wij als Israël eens zingen, niet aan de boorden van de Rode Zee, maar aan de oevers van de glazen zee, het lied van Mozes en het Lam. De Heere geve u en mij eens mee in te stemmen met het: "Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, U zij de eer!"

DE INNAME VAN JERICHO

“Door het geloof zijn de muren van Jericho gevallen, als zij tot zeven dagen toe omringd waren geweest”.

Hebreeën 11 : 30

In het vorige vers bepaalt Paulus ons bij de uittocht van Israël, en in dit vers bij de intocht. Die uittocht uit Egypte geschiedde onder leiding van Mozes en de intocht in Kanaän ander leiding van Jozua, de zoon van Nun. Doch geen eer mag aan deze legerhoofden worden gegeven, want èn de uit- èn de intocht is kennelijk het werk des Heeren, wiens Naam alleen ook de lof en de eer toekomt. Hoeveel jaren zijn er tussen uit- en intocht verlopen. Israël heeft de reis niet zo vlug afgelegd als Abraham en Jozef en Jakob in hun dagen. Hun reis is meer een zwerftocht geweest. Wel waren ze na 2 jaren gekomen bij de grenzen van Kanaän, maar vanwege het ongeloof der 10 verspieters en het ongeloof van het vleselijke Israël, werd Gods toorn over het volk opgewekt, en moest het bondsvolk gestraft met het oordeel Gods, zodat alle Israëliërs boven de 20 jaar in de woestijn zouden sterven. Duizenden bij duizenden zijn dan ook in de woestijn ten grave gelegd, totdat eindelijk een verjongd leger na 38 jaren andermaal tot Palestina nadert.

Door God wordt het volk nu kennelijk door de Jordaan gevoerd en mag zich legeren te Gilgal, waar het bondsteken weer wordt gegeven en het Pascha voor het eerst na de uittocht weer wordt gevierd. En nu moeten ze het beloofde land in het bezit nemen. De beker der ongerechtigheden der Kanaänieten is vol. God zal dat volk nu verdelgen en Zijn volk hun land doen erven. De eerste stad zal verbannen worden, daar toch alle eerstelingen voor de Heere zijn.

Het is Jericho, een sterke stad omgeven door vruchtbare korenvelden. Hier te Jericho bloeit de roos naar haar geheten, zwatelen de palmen, waarom deze sleutelstad des lands ook wel Palmen-stad genoemd wordt. Doch hoe zal men Jericho veroveren? De aanvoerder gaat eens op onderzoek uit. En als hij dan zo op zijn inspectie is, ontmoet hem een krijgsman. Haastig grijpt hij zijn zwaard en vraagt of hij met een vriend of vijand te doen heeft. En wat blijkt? Het is de werkelijke aanvoerder van Israël, het is de vorst van het heir des Hemels. Deze geeft hem bevel hoe Jericho alleen kan worden ingenomen.

Welk een wondervol bevel wordt aan Jozua aldaar gegeven. Hij moet met het leger elken dag éénmaal om de stad trekken en op de 7den dag moet hij 7 maal rondom gaan. De priesters moeten voorop. De ramshoorn moet geblazen. De ark des verbonds moet volgen, en dan eindelijk een groot machtig leger. Doch dat leger mocht niets doen, dan zwijgen en wandelen. Want Jericho moest door het geloof worden ingenomen. Zij moesten geloven in Gods Almacht.

God kon, en zou het doen zonder hun hulp. Zij moesten geloven in Gods woord. Hij had zijn belofte gegeven en dat was toch evenveel alsof de stad reeds verwonnen was. Ze moesten geloven in Gods trouw, die in dat alles moest uitblinken.

Zullen wij ook eenmaal delen in de erfenis van het hemelse Kanaän, dan zullen wij ook de Vorst van het heir des Hemels ontmoeten op ons levenspad en Zijn geloofseis verstaan en gehoorzamen. Die erfenis is toch ook niet door onze wijsheid en kracht in te nemen, maar moet ons in de weg des geloofs in Christus worden geschonken.

Er wordt van ons als van Israël geloofsgehoorzaamheid verlangd.

Hoeveel liever zullen de kloeke mannen zelf hebben gewerkt. Hoe zal de spot hun ook niet gespaard zijn, als de inwoners van Jericho hun strijdmanier gadeslaan. Hoe vreemd moet den Jerichoërs niet het geluid van den ramsbazuin in de oren hebben geklonken. Zulks doet toch geen muren wankelen? Zo moeten ook wij leren niet zelf te werken, maar ook Christus te vertrouwen, om de overwinning te behalen. En al is spot en hoon ons deel, waar blijkt nog altijd het woord: "in stilheid en vertrouwen zal uw sterkte zijn". Niet door kracht noch geweld, maar door 's Heeren Geest zal het geschieden. Dat maakt evenwel geen lijdelijke mensen, want Israël moest marcheren, en de bazuin blazen en de ark volgen en zo moeten wij ook de middelen als het gebed en het schriftonderzoek en dergelijke middelen wel degelijk ter hand nemen. En luisteren naar het geklank der Evangelie-bazuin en Jezus volgen, dan zal eens de erfenis de onze worden.

Evenwel zonder geloofsbeproeving zal het ook niet gaan. Waren de muren nu maar na één dag gevallen, of waren ze nu nog maar op den 7den dag bij de eerste rondgang gevallen, maar Israël moest op den 7den dag zevenmaal rond de stad trekken, en dan, als er nog niets te zien was van de overwinning reeds het overwinningsgejuich doen horen.

En Israël heeft geloofd en haar geloof is gekroond, want God wierp de muren der stad omver en Israël mocht de eersteling der steden Jehovah offeren. Nooit kan 't geloof te veel verwachten, des Heilands woorden zijn gewis, en faalt het aardse vrienden vaak aan krachten, nooit een vriend als Jezus is. Een Job juichte te midden der ellende, want hij zag de Goël. Een Jakob juichte op zijn sterfbed, want hij zag zijn Zaligmaker. En Paulus roept juichend uit, dood waar is uw prikkel, hel waar is uw zegepraal, want hij zag de Levensvorst.

Zien wij op onze ellende en de grote bezwaren, dan moeten wij snikken, maar als het oog wordt geopend voor Jezus Christus, dan juichen wij het ook uit, want Hij is de vorst van het heir des Hemels, die gisteren en heden dezelfde is en tot in eeuwigheid.

HET GELOOF VAN RACHAB

“Door het geloof is Rachab, de hoer, niet omgekomen met de ongehoorzamen, als zij de verspieders met vrede had ontvangen”.

Hebreeën 11 : 31

Op het heerlijke Pinksterfeest werden er velen toegebracht tot de Gemeente die zalig zou worden uit allerlei geslachten, volken en natiën. De bedding van het Genadeverbond was sinds Abram's roeping uit Ur der Chaldeeën gevonden in het volk uit Abraham gesproten, terwijl de volkeren der aarde de getuigenissen Gods moesten missen. Toch kwam de Heere ook in dat oude verbond reeds toe te brengen uit de heidenwereld als eerstelingen meldend den vollen oogst van Pinksteren.

Zulk een eersteling is ook Rachab. Ze is een vrouw waarin God zijn bijzondere genade verheerlijkte en die onze aandacht wel waardig is, wat hieruit blijkt, dat het de Heilige Geest goed gedacht heeft haar naam vijf malen in de H. Schrift te laten optekenen. Ze is een toonbeeld van de grote genade Gods. Immers zij lag onder een drievoudigen vloek. Was ze niet gevallen in haar bondshoofd Adam? Lezen we voorts niet dat zij een hoer was en lag ze daardoor niet onder den vloek der wet. En eindelijk, ze was een Kanaänietische, dus een der nazaten van de van God door Noach vervloekten Cham.

Doch de Heere heeft de vloek van haar genomen en de zegen des verbonds geschonken. Zij toch heeft ontvangen het heil-omvattend geloof. Vraagt ge op welke wijze? Dan wijs ik u op haar eigen woorden. Ze getuigt er van dat ze gehoord heeft de oordelen Gods bij de Schelfzee en de oorlogen des Heeren tegen Sihon en Og. Zij heeft geloofd dat God komen zou en straffen Jericho en Palestina, en dat zij ook in dat oordeel vallen zou zo zij geen genade ontving.

Haar vertrouwen op de sterke muren en zware poorten en strijdbare Kanaänieten is geschokt. Ze verloochent haar land en volk en verbindt zich aan Israël en zijn God. Uw volk is mijn volk en uw God is mijn God wordt haar keuze en belijdenis. Dit alles openbaart ze aan de verspieders die uit Moab, waar Israël gelegen is, tot haar gekomen zijn. En dat ze meent wat ze zegt blijkt ten duidelijkste als de Koning van Jericho de verspieders laat zoeken ook in haar huis, zij de mannen Israël's verbergt op het platte dak onder de vlasstoppelen. Doch al was haar hart los gemaakt van haar vorige leven en van haar volk, ze is nochtans niet zondeloos. Heeft ze een beginsel der genade in het hart, ook tiert de zonde nog in dat hart. Wie denkt hierbij niet aan de noodleugen die ze uitsprak omtrent de verspieders, die op haar dak verborgen waren? Ook de noodleugen is zonde. Haar geloof was niet volkomen. Welk een voorrecht echter, dat wij ondanks onze zonden, in genade worden aangenomen om de volmaaktheid van Hem, die Israël's Vorst en Heere is. Ondanks haarzelf zou zij behouden worden. Doch niet zonder geloofsbeproeving. Velerlei waren die beproevingen. Verkeerde ze in de dagen voor de inname van Jericho niet in de vreze dat haar daad van verraad zou worden ontdekt, en dan was ze een kind des doods. Zouden voorts de mannen haar niet vergeten en zo zij al om haar dachten, zou de aanvoerder van het leger dan ook met hun schikkingen meegaan? Hoe moet zij niet gesteld geweest zijn, toen zij zes dagen aaneen, Israël éénmaal rond de stad zag trekken, zonder een aanval te doen. En toch zij gelooft. Of heeft ze niet haar ouders en haar broeders en zusters gewaarschuwd om bij haar te komen, aangezien zij en haar familie behouden konden worden, zo zij waren in het huis uit welks venster een rood snoer neerhing als teken, dat daar de Heere gelooft werd?

God heeft eindelijk haar geloof gekroond. Want als op de zevenden dag de zevenden maal de stad is omgetrokken door Israël's leger en de muren vallen, blijft haar huis gespaard en wordt zij met haar ouders en broeders uit het van God vervloekte Jericho gehaald en krijgt zij een plaats onder Israël's volk, ja huwt ze zelfs met een Salmon, om zodoende nog opgenomen te worden in de heilige linie waaruit de Christus geboren zou worden. Het geloof doet vluchten van de plaats des onheils naar de plaats ter schuiling. Het ongeloof erkent niet dat er zulk een groot onheil op komst is en versmaadt de schuilplaats. Doch in de uitkomst zal blijken dat het geloof hel goed gehad heeft, zie maar op Rachab's zusters. Ze kwamen niet schuilen in het gemerkte huis en zijn omgekomen met Jericho's inwoners. Rachab en de haren evenwel zijn behouden geworden van het schrikkelijke oordeel. Zulks heeft ook nog wel iets tot ons te zeggen. Gods toorn toch zal straks ontbranden tegen allen die de ongerechtigheid werken. Doch nu is op Golgotha een veilige wijkplaats waar het oordeel reeds geweest is en niet weer zal inslaan. Groot voorrecht zo we geloven in het verderf dat ons nadert en wij leren vluchten tot Christus die de straf, die ons de vrede aanbrengt gedragen heeft en door Wiens striemen ons genezing kan worden geschonken. Bij Hem is plaats voor de grootste zondaren, zie het aan Rachab. Ontzettend zo wij echter koud en gevoelloos van verre blijven staan, want Gods straf zal straks losbranden tegen allen die buiten Christus zijn. Buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf.

Ontvlied dan de toekomenden toorn, opdat gij aanbidden moogt in vindenstijd en met David moogt juichen:

“Gij zijt mij een Verberging; Gij behoedt mij voor benauwdheid; Gij omringt mij met vrolijke gezangen van bevrijding. Sela”.

ZIJ EN WIJ

“En deze allen, hebbende door het geloof getuigenis gehad, hebben de belofte niet verkregen, Alzo God wat beters over ons voorzien had, opdat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden”.

Hebreeën 11 : 39-40

In Duitslands hoofdstad bestaat de beroemde Sieges Allée. Aan weerszijden van die schone wandelaan bevinden zich monumenten van Duitse vorsten, die in vroegere jaren hun krachten en gaven gegeven hebben om Duitsland groot te maken. Wanneer nu de wandelaar voortgaat door deze allée, dan roepen die machtige standbeelden hem toe om alle krachten in te spannen en alle

gaven te geven voor Duitslands roem en toekomst, gelijk in vorige jaren door die vorsten geschied is, en men hoort daar de belofte ruisen van een blijde toekomst.

In Hoofdstuk 11 van den Hebreeënbrief heeft God ook een Sieges Allée gegeven aan Zijn kerk. Daar worden wij ook bepaald door schone monumenten bij krachtige helden uit vroeger eeuwen. Worden we er niet gewezen op een offerende Abel en reizende Abraham, op een zegenende Jakob en op een Mozes die de geloofskeuze gedaan heeft. Zelfs worden we op heldinnen als Sara en Rachab gewezen.

En wanneer wij nu bij het licht van Boven eens deze monumenten beschouwen, dan worden wij onderwezen in het leven des geloofs en mogen moed scheppen uit hun behoudenis. Als Paulus dan eindelijk vele namen der helden genoemd heeft, roept hij uit: "En wat zal ik nog meer zeggen? Want de tijd zou mij ontbreken, zou ik verhalen van Gideon en Barak en Simson en Jefta en David en Samuel en de Profeten".

We zijn eerst bepaald bij de tijd vóór de zondvloed en ons zijn getekend Abel, Henoeh en Noach. Dan beschouwt Paulus het tijdvak van Abraham tot de wording van het volk Israël in Egypte en hij wijst ons op een Sara naast Abraham en op een Izak, Jakob en Jozef. Dan bespreekt hij het tijdperk van het wegsterven der Patriarchen af tot het in bezit nemen van Kanaän door Israël, en zijn vinger wijst ons op Amram en Jochebed, op Mozes de middelaar des Oude Verbonds, op Jozua die met zijn volk Jericho inneemt en op Rachab die alsdan in het leven bewaard blijft. Van deze gelovigen heeft hij iets bijzonders, een hoogtepunt in het geloofsleven naar voren gebracht. Doch hij kan zo niet voortgaan met schrijven want zijn brief zou een boek worden, en daarom wijst hij nog even op de Richteren Gideon, Barak, Simson en Jefta en Samuel, op de koningen die hun vertegenwoordiging hebben in David en op de Profeten. Deze allen zijn in het strijdperk van dit leven gewaar geworden wat jaren later een Guido Gezelle zong. Het leven is een krijgsbanier. Door goede en kwade dagen. Gescheurd, gevlekt, ontvallen schier. Kloekmoedig voorwaarts dragen. Het leven is geen vrede alhier. Geen wapenstilstand vragen. Het leven is: de Kruisbanier. Tot in Gods handen dragen.

Zij hebben allen wettig gestreden de goede strijd des geloofs en ze zijn dan ook allen wettig gekroond. Zij hebben hier die kroon reeds zien blinken en hier boven hebben ze hem ontvangen. Ze hebben hier getuigenis gehad zegt Paulus. Gods Geest getuigde met hun geest, dat zij kinderen Gods waren en erfgenamen Gods en Christi.

Evenwel ze hebben de belofte niet verkregen. Die vervulling had God in zijn vrijmacht hun kunnen geven, maar Gode zij dank, dat is niet geschied, opdat ook wij, gelovigen uit de heidenen zouden zalig gemaakt worden. Die belofte is de Christus.

Wel verwachtte Lamech hem in zijn zoon Noach, van wie hij zeide: "deze zal ons troosten". Wel begeerden de Profeten om Christus te ontmoeten! Wel heeft Abraham in Izak, door het geloof Christus' dag gezien, maar nochtans hebben ze niet meegemaakt, wat later een Simeon doorleefde in Jeruzalem's Tempel, toen het kindeken Jezus in zijn armen lag.

Toen kon hij zingen:

*Een licht, zo groot, zo schoon,
Gedaald van 's hemels troon,
Straalt volk bij volk in d' ogen;
Terwijl 't het blind gezicht
Van 't heidendom verlicht,
En Isrel zal verhogen.*

God had wat beters over ons voorzien. Hij had de tijden der eeuwen in de eeuwigheid overzien. En hij had bepaald dat er twee bedelingen zouden zijn n.l. een Oudtestamentische en een Nieuwtestamentische. Doch de kerk der oude bedeling en der nieuwe bedeling zouden geen twee kerken zijn, noch twee bruiden van de hemelse Bruidegom wien Simeon bezingt, maar het is één kerk en één bruid.

God had wat beters over ons voorzien n.l. dat wat schemering in de oude tijd zou zijn, ten volle aan ons zou worden bekend gemaakt.

Zij en Wij horen bijeen, en dat in Hem, Die de belofte is n.l. Christus.

En samen zullen ze straks een eenheid vormen. Zonder ons zijn ze niet volmaakt. Zonder de Nieuwtestamentische Gemeente zijn ze niet af.

Zonder ons ja, zo niet de laatste der uitverkorenen is toegebracht, is het geestelijk Gods gebouw niet klaar. Dan, wanneer de laatste gekende des Heeren is toegebracht, dan is de kerk volmaakt. Dan kan de bruid volmaakt zonder vlek of rimpel de Vader worden voorgesteld en zal God zijn alles in allen.

De oude kerk had de belofte, en ze heeft uitgezien of Christus kwam, Hij die er was in de toezegging. En Christus is gekomen en heeft de middelmuur der afscheidsels verbroken, en wij die eertijds verre waren zijn nabij geworden door het bloed van Christus. Zo zijn wij nu niet meer vreemdelingen en bijwoners, want God heeft wat beters over ons voorzien, maar wij zijn medeburgers der heiligen erft huisgenoten Gods. Doch gelijk de Oudtestamentische kerk heimwee vol uitzag naar de komst van Christus, zo hebben wij, die even dierbaar geloof gekregen hebben heimwee vol uit te zien naar de tweede komst van Christus n.l. op de wolken des Hemels.

Want nog zijn ze niet volmaakt, nóch als individuen, nóch als kerk in haar geheel. Maar als Christus zal gekomen zijn, dan zullen alle schapen van den enige Herder rein gewassen zijn in Zijn bloed en Geest, en zullen de schapen van de oude en nieuwe tijd wezen één kudde en één Herder.

Voorbij is dan alle vervolging en smaad en honger en bespottling en geseling.

Voorbij is dan het dolen in schaapsvellen en geitenvellen in spelonken en de hollen der aarde.

Voorbij dan alle strijd en moeite en druk want:

't Ellendig volk wordt dan uit lijden

Door Zijnen arm gerukt;

Hij zal nooddruftigen bevrijden;

Verbrijz'len, wie verdrukt.